

Hồi 17

Lại một âm mưu

T

ất cả đều cảm thấy Long Vương cười không bình thường, thậm chí còn có chút điên cuồng. Vệ Tử Y hỏi:

- Ngài có thể cho biết, lúc đó có ân oán gì với sư phụ của Quan Phi Phẩm?

- Có ân oán gì? Có ân oán gì? Ha ha ha...

Long Tại Thiên cười như điên cuồng nói:

- Hỏi cũng khá, phu nhân của Lưu lão đầu Qui Công đã từng là người yêu của ta, vì hấn xem thị quý như vàng, ha ha ha...

Vệ Tử Y nghe sư phụ của Quan Phi Phẩm họ Lưu, nhớ đến Quan Phi Phẩm từng nói đến bí văn, cẩn thận nói:

- Nếu như vậy tính ra, người là phụ thân của Tôn Ngọc Phẩm cô nương?

- Người nói gì?

Long Tại Thiên cái bộ tịch tưởng chừng như muốn ăn thịt người, nói:

- Tôn Ngọc Phẩm là con riêng của Lưu lão đầu nhận về nuôi, làm sao là con gái của ta được?

Vệ Tử Y bình thản nói:

- Quan Phi Phẩm từng nói với bản tọa là có lần vô tình nghe được thân thế của sư phụ và sư nương của hấn, mới biết Tôn Ngọc Phẩm là con đẻ của đại sư nương sanh phụ, chỉ nghe nói đến đây thì không nghe nói nữa nên mãi đến giờ không biết. Mười năm trước mặt diện bị chiếm, Quan Phi Phẩm từng có ý nghĩ đi tìm sinh phụ của sư muội, nhưng do không căn cứ nên biên biệt âm tín.

- Không thể được, không thể được!

Long Tại Thiên vô cùng mê loạn nói:

- Thị không thể có thai mà không nói với ta, nếu thế ta đâu đành bỏ thị mà đi?

Vệ Tử Y nghe biết lại là đoạn tình cảm rắc rối, không nhúng vào là thượng sách, tăng hắng một tiếng nói:

- Những chuyện như vậy đã qua rồi, càng không chứng cứ mà tìm tòi. Thôi hãy trở lại vấn đề hiện tại. Quý phủ và Đồ Long bang mưu đồ bất lợi cho bản xã, nên nói rõ lý do cho bản xã biết.

Long Tại Thiên dường như không nghe Vệ Tử Y nói gì, tự lẩm nhẩm nói:

- Ngọc Phẩm, Ngọc Phẩm, không sai, Ngọc Phẩm là con gái của ta. Thị đã từng nói với ta như thế, sau này có sinh con trai thì đặt tên Long Tu Thư, gái thì gọi là Long Ngọc Phẩm. Ngọc Phẩm tại sao không mang họ Long? Tại sao lại họ Tôn? Con gái ta lẽ ra phải họ Long, không phải họ Tôn, phải không? Các người nói có phải không? Con gái ta họ Long không phải họ Tôn phải không?

Long Tại Thiên bỗng ngẩng đầu lên trời cười như điên, đột nhiên phun ra một ngụm máu. Tám vị điện chủ vẫn lạnh lùng đứng im lìm phía sau bất động. Đồ đệ của hắn là Điền Triển vội vã vuốt ngực, dấm vai săn sóc cho hắn. Vệ Tử Y thấy bất nhẫn, lấy ra một viên thuốc đại bổ đan mà Bửu Bửu đã buộc chàng uống nhưng chưa từng uống, để lên bàn tay lấy ngón cái và ngón trỏ búng qua tay Điền Triển, chân thành nói:

- Cho lệnh sư dùng sẽ hữu ích. Tại hạ không muốn chiếm lợi thế trước khi cuộc chiến bắt đầu.

Điền Triển cảm kích cười, đem đơn hườn cho Long Tại Thiên uống vào, lúc ấy...

- Rầm! R... Ầ... m...

Từ xa có tiếng nổ vang dội truyền đến, Kim Long Xã huynh đệ đều biết hoan hô rần rần:

- Nhị lãnh chủ thành công rồi, Long Vương phủ bị nổ tung, sụp đổ rồi.

Long Vương phủ! Bọn thuộc hạ ngoài sự kinh hãi còn kèm theo phần nộ, đang đợi Long Vương hạ lệnh, nhất quyết sanh tử.

Tiếng nổ tung, tiếng sụp đổ, hồi lâu, hồi lâu mới dứt.

Long Tại Thiên thờ thẩn một hồi lâu, trong một thời gian ngắn ngủi đã già đi hai ba chục tuổi, thần thái như hết thời, nói:

- Thôi đi, già như thế này còn tranh hùng nổi gì chứ? Cho tới cốt nhục thân sinh của mình mà còn không giữ được, ẬY!

Điền Triển nhất thời không sao thích ứng nổi sự thay đổi của sư phụ, không biết làm thế nào nói:

- Sư phụ, người...

Long Tại Thiên khoát tay, cắt đứt lời nói của Điền Triển, nói:

- Đại Đầu, đừng nói nữa, vì sứ phụ hiện nay không còn hứng thú gì nữa, người muốn tranh hùng thì cứ đi tranh đi. Sứ phụ chỉ muốn trở lại thâm sơn. Cái gì là đệ nhất thiên hạ? Cho tới con gái cũng tự tay mình hủy diệt, anh hùng? Ha ha ha...

Nói xong lão chạy một mạch xuống đồi. Điền Triển vội bám theo bên cạnh, kêu:

- Sứ phụ, chờ đợi ta! Người đi đâu thì đồ nhi đi theo đó.

Tất cả đều ngoài sự dự đoán của mọi người. Không chỉ thuộc hạ Long Vương phủ sủng sớt, huynh đệ Kim Long Xã trên dưới cũng ngỡ ngàng ra, không biết đâu mà rờ.

Tám vị điện chủ nhìn lẫn nhau, sau cùng thất điện chủ đứng lên nói:

- Chư vị có lẽ cho rằng tử muội bọn ta vô tình, cũng không sao, có thể nói lão già vô liêm sỉ ấy còn vận may. Khi này hẳn thất thường, đó là cơ hội tốt để cho tử muội ta giết hẳn, có điều thủ lĩnh cứ nhìn mãi nhất cử nhất động của lão chó điên ấy khiến tử muội ta không ai tự tin có thể đỡ nổi tuyệt kỹ của thủ lĩnh, chỉ còn cách nhìn lão già chó điên ấy phủi tay áo mà đi. Hôm nay Long Vương phủ đã tan tành, tử muội ta cũng được trả lại tự do cho bản thân. Có thể thấy ánh sáng mặt trời, xin nhận lấy một lạy này của tử muội bọn ta.

Nói xong tám nữ nương quì mọp xuống lạy. Vệ Tử Y và các người khác đáp lễ không ý kiến, mặc cho tám vị tử muội ra đi.

Tịch Như Tú liếm liếm môi, gãi gãi cánh tay, không hiểu nói:

- Chuyện lạ tuy ngày nào cũng có, nhưng ngày nay là đặc biệt nhiều nhất. Ta cũng bị bọn họ làm đến mơ hồ khó hiểu!

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn cười kỳ quái nói:

- Nói đến lãnh vực tình cảm, người ngoài cuộc bao giờ cũng không sao hiểu nổi.

Tịch Như Tú chỉ có nước gật đầu thừa nhận. Đại lãnh chủ Triển Hy nói:

- Thủ lĩnh, những thiên hạ của Long Vương phủ còn lại xử lý thế nào?

Vệ Tử Y đưa mắt nhìn bọn chúng một hồi, trầm ngâm nói:

- Ta nghĩ hiện giờ bọn chúng cũng chẳng còn ý chí chiến đấu. Long Vương phủ sụp đổ, bản xã xem như đại thu thắng lợi. Ngoại trừ Long Vương giả Khương Minh, tất cả tha cho bọn chúng ra về cả!

Triển Hy vâng lời, đi ra trước truyền lệnh. Không bao lâu một đám thiên hạ Long Vương phủ gục đầu ủ rũ đi xuống đồi.

Tịch Như Tú xúm xít bên cạnh Vệ Tử Y phấn khởi nói:

- Thủ lĩnh, cái đầu của Long Vương giả Khương Minh cần cắt hay không?

Vệ Tử Y không thích thú nhìn Tịch Như Tú nói:

- Sao? Cất đầu người bộ hứng thú hả? tất cả chiếu theo khi trước đã nói mà làm. Ở đây thu dọn sau cũng đều giao người xử lý, thế nào, vừa ý chứ?

- Vừa ý, vừa ý!

Tịch Như Tú liền đi làm công việc của mình. Lúc này Mã Thái, Chiến Bình cùng lao đến. Chiến Bình nói:

Bẩm báo thủ lãnh, huynh đệ canh giữ tổng đàn nói không thấy ai ra vào. Bửu Bửu có thể không có trong đó, bọn thiên hạ không yên tâm phái người đi tìm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng hấn đâu cả.

"Cái cậu bé này đi đâu nhỉ?"

Vệ Tử Y tự hỏi.

Mã Thái, Chiến Bình không sao trả lời được câu hỏi ấy. Bọn họ không bao giờ đoán biết được ý định của Bửu Bửu.

Vệ Tử Y khoát tay bảo bọn họ đi trị vết thương, một mình suy tư, một hồi đoán chừng, lẩm nhẩm nói:

- Bửu Bửu tiểu tử này tinh nghịch từ nhỏ, có lần nghe Minh Lý nói khi hấn quậy phá, sợ phụ thân quở trách thì leo lên cây trốn, không chịu xuống. Khi Tần Anh tiên bối phát hiện con cưng đi đâu mất vội vàng đi kiếm, khi kiếm ra được dĩ nhiên không nỡ trách hấn quậy phá.

Trong Minh Trí sư huynh đệ ba người thì Minh Lý là được Vệ Tử Y thích nhất nên nhớ đến những việc như vậy. Vệ Tử Y nói to lên:

- Người đâu, mau đến các cây to tìm kiếm Bửu thiếu gia.

Tất cả cảm thấy kỳ lạ, ai không có công việc đều phân tán đi tìm. Vệ Tử Y càng cấp bách lục lạo, đột nhiên nghe thấy tiếng rên thật nhỏ. Vệ Tử Y không còn do dự gì nữa, nhảy vọt lên trên cây. Trong nháy mắt đã đứng tại chỗ cũ dưới đất, dưới ánh đèn nhìn trôn trôn Bửu Bửu trong lòng, bỗng thất kinh khi thấy Tần Bửu Bửu sắc mặt khi xanh khi xám, hơi thở rất yếu, thỉnh thoảng rên nhẹ một vài tiếng.

Vệ Tử Y nhìn thấy Bửu Bửu như vậy vô cùng đau lòng, vội vã đưa tay móc từ trong thắt lưng một lọ ngọc bình, vừa lệnh cho người đem nước đến, trút ra hai viên hồng đơn Hộ tâm đơn, đổ cho Bửu Bửu uống. Triển Hy và các người khác nghe tin chạy lại, thấy cũng hết hồn.

Vệ Tử Y đem việc ở đây giao hết cho Triển Hy lo liệu, dẫn Mã Thái nhanh mời Quý đại phu đến Hắc Vân lâu chẩn trị còn tự mình bồng Bửu Bửu đi như bay về chỗ ở. Chiến Bình, Âm Ly Hồn bám theo phía sau.

Phút chốc, Hắc Vân lâu loạn lên. Các vị phu nhân đầu lãnh vì chuyện này mà thấp thỏm không yên, nghe nói Bửu Bửu gặp nạn, từ từ chạy đến Hắc Vân Lâu cả

nhưng đều bị Tiểu Bàn Đầu chặn ở dưới lầu nơi phòng khách, giải thích là người bình tuyệt đối cần tịnh dưỡng.

Quý đại phu là người duy nhất được đặc quyền lên lầu, quan sát tỉ mỉ một hồi, Vệ Tử Y vội hỏi:

- Sao rồi, sao rồi?

quí đại phu đem tay vừa được xem mạch để vào trong mền, dè dặt nói:

- Thủ lãnh xin yên tâm, Bửu thiếu gia tuy bất tri bất giác do bị kinh hãi cực mạnh, dẫn đến tâm trạng không chịu nổi mà xây xẩm. Bây giờ đã được uống Hộ tâm đơn thì chỉ cần tịnh dưỡng mấy ngày sẽ khỏi.

- Thế thì tốt, thế thì tốt!

Vệ Tử Y chùi mồ hôi trên trán, như để xuống cục đá trên ngực nói:

- Khi nãy tiếng nổ quả thật ghê gớm. Hèn chi Bửu Bửu chịu không nổi.

Mã Thái tức hùi hụi trách, nói:

- Muốn lên cây ngủ cũng không nói một tiếng, hại người ta tìm nửa ngày trời lo muốn chết!

- Còn nói nữa ư?

Chiến Bình trợn mắt nhìn Mã Thái một cái, không bằng lòng nói:

- Đó là tại vì ngươi nhất quyết giành việc làm ăn của hắn. Bao nhiêu huynh đệ sợ hắn xảy ra việc ngoài ý muốn cho nên hắn cảm thấy không có chỗ dụng võ, chỉ còn cách đi trốn để ngủ.

- Ngươi có lẽ hiểu hắn hơn ta?

Mã Thái nói tiếng nhỏ lại:

- Trước tiên đỡ lấy cái chùy của tiểu tử Y Cương là người, tại sao ngươi không chừa cho hắn thi thố với?

- Đủ rồi, đủ rồi!

Vệ Tử Y nhức đầu khoát tay nói:

- Đi về cho Quý đại phu băng bó vết thương trên người các người rồi nghỉ ngơi đi.

Mã Thái, Chiến Bình giờ mới cảm thấy vết thương khi nãy băng bó vội vã lại tươm máu ra, nhức nhối trong xương, vội cáo lui đi trị vết thương.

Đại chấp pháp Âm Ly Hồn vết thương trên người đã có người băng bó giùm rồi nên Vệ Tử Y bảo hắn về nghỉ ngơi. Lúc này có tiếng của tam lãnh chủ Tịch Như Tú bất mãn nói:

- Thủ lãnh, người tại sao kêu Tiểu Bàn Đầu chặn lại, không cho bọn ta thăm Bửu Bửu? Thủ lãnh...

Âm Ly Hồn vừa muốn mở miệng chửi Tịch Như Tú thì Vệ Tử Y đã giành nói trước:

- Người mời bọn chúng mai mốt hãy đến thăm bệnh, đem khuya rồi, đi ngủ đi.

Âm Ly Hồn nhận lời, chạy xuống mấy bước lại quay đầu nói:

- Kỳ thật, thủ lãnh nói vậy hơi lạ. Xưa nay bọn mình đâu xem Bửu Bửu là người ngoài, mà là xem như... con!

- Con!

Một tiếng tuy nhỏ như muỗi kêu nhưng Vệ Tử Y tai thính, nghe rất rõ, cười:

- Các người định phổng tay trên cửa ta ư?

Âm Ly Hồn cười nói:

- Đứa con quý quá của ta hỏi ta tại sao thủ lãnh với cái tuổi trên dưới hai mươi mà đã xưng bá giang hồ? Ta nói với hắn thủ lãnh là người khôn trước tuổi. Hắn nhìn ta trân trân nói rằng thủ lãnh có gương mặt non choẹt, dễ làm cho người ta hiểu lầm.

Vệ Tử Y sờ sờ cái má, than một câu lại cười nói:

- Nếu nói thêm nữa thì người cũng có thể làm gia gia của ta vậy, thật khôn quá. Mau xuống lầu ngăn lại cái bản họng của Tịch Như Tú. Còn vết thương của người nên đi điều dưỡng, đi nghỉ đi, ngày mai còn bận lắm.

Âm Ly Hồn cười vài tiếng mới cáo từ xuống lầu, chuẩn bị miệng lưỡi để làm câm cái mồm của Tịch Như Tú.

Vệ Tử Y ngồi cạnh giường, ánh mắt vô cùng êm dịu nhìn gương mặt Tần Bửu Bửu. Dưới ánh đèn leo lét vẫn nhìn rõ rết ngũ quan của Bửu Bửu. Thậm chí có thể đếm được bao nhiêu sợi lông mai vừa dày vừa đậm của Bửu Bửu. Đôi mắt nhắm hít, giống như hai cây quạt nhỏ dễ thương, tăng thêm vẻ nghiêm trang của tuổi thơ ấu.

Nhìn cái miệng nhỏ hình trái ấu của Tần Bửu Bửu khép lại, Vệ Tử Y đoán rằng:

- Bửu Bửu, tất cả đều hoàn mỹ như thế, cho tới miệng cũng đẹp không chỗ chê, ngũ quan kết hợp hài hòa, thật kỳ diệu. Chỉ tiếc cơ thể lại không khỏe lắm! Thế mới biết, thế gian không có người thập toàn thập mỹ được.

Suy nghĩ một hồi, không khỏi thở dài một cái. Vừa lúc ấy, Bửu Bửu rên nhẹ một tiếng, từ từ mở mắt ra, thấy gương mặt đầy lo âu của Vệ Tử Y, uể oải nói:

- Ta dường như làm cho các người thêm phiền toái...

Nói xong khước mắt ứa lệ.

Vệ Tử Y biết người đang sinh bệnh tâm linh mềm yếu, lau nước mắt cho hắn, cố ý không vui nói:

- Đại ca không thích nghe người nói lời như vậy. trừ phi người xem nhẹ bản thân và xem nhẹ ta. Nếu như sau này còn nghe người nói như thế, đại ca sẽ đánh vào đít mười roi thật đau!

Thấy Bửu Bửu lộ ra vẻ sợ đau, bất chợt cười nói nhẹ giọng:

- Đại ca còn chưa cảm ơn người đã vì ta giải quyết được lũ nữ yêu tinh, tại sao lại tự mình lại cảm động rơi nước mắt?

Tần Bửu Bửu cười ra tiếng, cánh tay nhỏ đưa ra khỏi mền vỗ vào mặt Vệ Tử Y, cười nói:

- Đại ca chẳng biết mắc cỡ. Cho dù người khen ta đến đâu ta cũng không cảm động đến chảy nước mắt ra.

Vệ Tử Y cười ha hả, kéo cái tay nhỏ vừa vỗ vào mặt mình xuống, đánh nhẹ một cái xong nhét vào trong mền, cười nói:

- Người tiểu tử cầm chân đại ca, nên đánh đòn người. Phải nghỉ ngơi cho khỏe, đại ca có chuyện không thể ở bên cạnh người mãi, muốn kêu Tiểu Bàn Đầu đến không?

Tần Bửu Bửu lắc đầu, trong ánh mắt khao khát Vệ Tử Y ở lại, nhưng không tiện nói ra.

Vệ Tử Y chỉ có cách làm như không thấy, an ủi mấy câu, ra cửa xuống lầu nghe Triển Hy và Tịch Như Tú, Trương Tử Đan báo cáo nhân số thương vong của huynh đệ và các vấn đề khác...

*

* *

Một tháng sau.

Vệ Tử Y nhàn nhã không có việc, tìm đại lãnh chủ Triển Hy đánh cờ nơi thư phòng.

Bỗng nhiên...

Cửa nhè nhẹ mở ra, có một cái đầu nhỏ thập thò thập thển đưa vào, mắt mở to nhìn tứ phía xem xét, thấy trong nhà có người, vừa muốn rút đầu trở lại nhưng đã muộn, Vệ Tử Y đã lên tiếng:

- Muốn vào thì cứ vào, thập thà thập thò làm chi vậy?

cái đầu đó dường như nghe ra trong lời nói Vệ Tử Y không có chủ tâm, gật gật đầu, xô cửa rộng ra chút, xệt xoạt đi vào trong, hai tay chấp sau đít, lại nhẹ nhẹ đóng cửa lại, mới đi lắc lia nhấc cái ghế ngồi giữa xem hai người đấu cờ. Im lặng nhìn nước cờ với cái vẻ ngoan ngoãn đó lại làm cho Vệ Tử Y và Triển Hy cùng ngẩng tay nhìn hẳn thấy kỳ lạ.

Cái vị mà ngoan ngoãn lại bị người ta xem là kỳ lạ dĩ nhiên không ai khác hơn là Tần Bửu Bửu, gật mình, hỏi:

- Ta có điều chi không đúng?

Vệ Tử Y và Triển Hy nhìn nhau cười, Triển Hy nói:

- Không phải không đúng, có điều hơi ngoan quá thôi, dường như trước giờ có mưa bão thì trời thường yên lặng.

Tần Bửu Bửu trợn mắt chỉ vào bàn cờ nói:

- Trên bàn cờ không có viết *"Xem cờ không nói, chơn quân tử. Hạ thủ bất hườn đại trượng phu"* sao? Cho nên ta mới ngoan ngoãn ngồi đây để khỏi phải thành nguy quân tử, vậy cũng không được ư?

- Vậy sao?

Vệ Tử Y nhìn âu yếm Bửu Bửu, thú vị nói:

- Nhớ hồi đó ta và người ngồi đánh cờ có người ở bên xem, một chút đòi mứt táo, một chút đòi điểm tâm, không bao lâu thì khát nước, đòi uống trà. Không bao giờ ngồi yên được làm cho bọn ta không yên tâm, chỉ còn nước dừng lại nửa chừng, đợi người ngồi yên. Bữa nay tại sao đổi tánh vậy?

Tần Bửu Bửu nghe Vệ Tử Y chửi xéo hấn, không vừa ý nói:

- Đại ca không nghe *"Thái Sơn sụp đổ trước mặt nhưng sắc không biến"*, câu nói đó ư? Ta có bụng tốt tập luyện định tính của các người nên mới làm vậy! Bây giờ chứng minh định tính của các người còn kém quá, lại cắn ngược lại ta một cái nữa chứ?

Vệ Tử Y và Triển Hy vỗ trán cười to. Tần Bửu Bửu cũng cười. Vệ Tử Y vui vẻ nói:

- Xem như cái miệng người khéo, bọn ta nhận thua đấy. Nhưng khi này người lấp ló như vậy là ý nghĩ gì?

- Cái gì mà lấp ló, cái từ gì mà khó nghe quá vậy?

Tần Bửu Bửu không chịu thua nói tiếp:

- Ta muốn lấy sách vở bố trí thành trận tại đây, lại sợ trong này có người, cho nên mới khe khẽ cẩn thận mở cửa hí hí xem có người không. Thấy các người đánh cờ

định không muốn quấy nữa, không ngờ bị đại ca lại gọi ta vào đây, còn mất công bị nói xiên xỏ một hơi.

- Chỉ có người nói vậy thôi!

Vệ Tử Y cười lại nói tiếp:

- Coi sắc thái của người, hay là có chuyện gì muốn nói với ta?

Tần Bửu Bửu sắc mặt đầy vẻ khẩn cầu, cấp thiết nói:

- Ta muốn đi du ngoạn. Một tháng nay đại ca không cho ta ra khỏi cửa, bức bối gần chết.

Đại lãnh chủ Triển Hy thấy Vệ Tử Y chau mày liền nhìn Bửu Bửu cười nói:

- Người thân thể vừa bình phục, Quý đại phu căn dặn phải tịnh dưỡng nhiều chút. Nếu như buồn, thủ lãnh gọi người đến sửa sang phòng du lạc cũng có thể tiêu khiển cho qua ngày tháng. Không thôi ta cùng người chơi cờ, thế nào?

Tần Bửu Bửu lắc đầu, thần sắc ủ dột, đem ghế dời lại chỗ cũ, tiện tay lấy một cuốn kinh thư trong tủ sách chạy đến trước mặt Vệ Tử Y nói:

- Mượch của người cuốn sách này, chiều đem đến trả.

Khi vào vui vẻ phấn khởi, khi ra lại như chó mất chủ nhà, ủ rũ buồn bã.

Triển Hy xem Bửu Bửu như con mình, thấy hấn như vậy mà cũng không chịu đựng được, nói:

- Gần đây trong xã trở lại bình yên. Thủ lãnh dẫn Bửu Bửu đi chơi vài ngày cũng chẳng sao!

Vệ Tử Y cười ha hả to lên, vô cùng thú vị nói:

- Bọn người nông chiều hấn quá mức, ta không thể chịu nổi đâu. Đừng lo, chừng một lát thôi thì đâu vào đấy cả.

Nghe thủ lãnh nói vậy, Triển Hy cũng không nói gì thêm nữa, chú tâm vào việc đi cờ với Vệ Tử Y. Ngược lại, Vệ Tử Y có hơi không để ý, Triển Hy biết rõ thủ lãnh có hơi động lòng, nhưng không để lộ ra. Sau ván cờ thứ hai thì bọn họ nghỉ chơi và trở về phòng.

Vệ Tử Y nào đâu phải không biết tâm tư của người bạn đã chung sống bao năm. Trong lòng linh tính, đoán rằng:

"Bửu Bửu tiểu quậy phá này yêu cầu không được chấp thuận, nếu lại lên chuồn ra ngoài ta cũng không chịu được".

Nghĩ đến đây, Vệ Tử Y nhanh bước ra cửa quan sát, thấy phòng du lạc không có người, liền đến gõ cửa phòng Bửu Bửu liền có tiếng rất vui mừng đáp lại:

- Trong này không có người cự tuyệt thăm viếng!

Vệ Tử Y cười to lên, xô cửa vào phòng, tìm gặp Bửu Bửu trên giường mở miệng nói một câu:

- Người là nam hài nhi hay là nữ hài nhi?

Tần Bửu Bửu ngồi dựa lưng vào tường, mặt xoay ra ngoài, dùng sách che mặt lại nói:

- Đều không phải, ta là vật đáng thương hại.

Hừ một cái, Vệ Tử Y lấy quyển sách kinh thư che mặt Bửu Bửu xuống, nói nghiêm chỉnh:

- Người có biết bao nhiêu người yêu thương người, chiều chuộng người? Nếu như người là vật đáng thương thì thế gian này vật đáng thương cũng quá nhiều vậy!

Tần Bửu Bửu vênh cái mặt không nói, Vệ Tử Y bỗng đứng dậy giận nói:

- Vốn ta tính vài ngày nữa thân thể người cứng cáp chút, dẫn người đi Hàng Châu thưởng ngoạn thập cảnh Tây Hồ, bây giờ thấy người vì chút chuyện cón con thì làm mình làm mẩy, ta tức giận không đi Tây Hồ nữa, người hãy ngoạn ngoạn đọc sách tiêu pha thời giờ.

Lấy kinh thư trả lại cho hắn, Vệ Tử Y xoay người đi ra. Tần Bửu Bửu bỗng kiên quyết nói:

- Người không dẫn ta đi, thì ta tự đi vậy!

- Người nếu như nhận thấy tự mình đủ lông đủ cánh rồi, không cần người khác chiếu cố và dạy dỗ, người có thể đi được, cũng có thể không cần về đây nữa.

Tần Bửu Bửu bỗng toàn thân chấn động, rất bình tĩnh xuống giường, mở tủ quần áo ra, lấy ở ngăn dưới ra bộ quần áo vải trắng thô mà lần đầu tiên gặp mặt Vệ Tử Y mặc nó. Trong lúc tắm rửa thay mặc vào, tay ôm quần áo lụa trắng vừa mặc khi nãy, cởi sợi dây chuyền có mặt hình chữ thọ từ cổ xuống, để trên bàn. Cho đến giày cũng đổi luôn, Vệ Tử Y thấy hắn làm xong mọi việc, người gần như muốn xỉu được, nói giọng khàn:

- Người làm cái gì vậy?

Tần Bửu Bửu vô cùng bình tĩnh, lại cứng rắn nói:

- Ta không muốn mang mặt chai lì ở lại cái nơi mà người ta ghét ta.

Vệ Tử Y bất chấp những lời nói giận hờn, đưa tay ôm Bửu Bửu vào lòng nói:

- Tại sao người nói những lời làm đại ca đau lòng như vậy. Đại ca đối với người không tốt sao? Người muốn đi đâu?

Tần Bửu Bửu không kềm hãm được, nước mắt tuôn tràn ra, đôi tay ôm lấy cần cổ Vệ Tử Y nói:

- Đại ca bỗng đối xử với ta hung hăng như vậy, lại kêu ta đừng về, cho nên...
- Thôi đừng nói nữa...

Vệ Tử Y ôm chặt cả người Tần Bửu Bửu đau xót nói:

- Đại ca quá yêu thích người, nhưng người lại nhỏ như vậy. Ta lo sợ một mình không giữ được, có thể làm cho người bị rơi vào nơi mà không có ngày về được, người biết chưa? Người thực sự còn nhỏ lắm.

Tần Bửu Bửu có hơi mơ màng lại có hơi hiểu, nước mắt đầy tròng mờ mờ nhìn thần sắc đau khổ của Vệ Tử Y nói:

- Ta không hiểu lắm mà cũng không muốn hiểu. Ta chỉ biết mỗi lần đại ca phiền muộn là ta cũng không sao vui nổi.

- Bửu Bửu...

Vệ Tử Y lại ôm chặt lấy Bửu Bửu trong lòng nói:

- Nếu như Bửu Bửu là nữ nhân, lớn lên có muốn làm thủ lĩnh on của Kim Long Xã không?

- Gả cho đại ca?

Tần Bửu Bửu giật mình, vừa phấn khởi vừa có chút kỳ lạ nói:

- Như vậy là tốt nhất, đại ca sẽ không bị ai giành đi mất. Nhưng mà, ta là nam nhân nhé!

Vệ Tử Y phiền loạn lắc đầu, bực bội nói:

- Tại sao cho đến bây giờ người vẫn không biết rõ mình là nam hay nữ?

Tần Bửu Bửu thấy thương hại sờ soạn gò má của Vệ Tử Y nói:

- Đại ca thật kỳ cục, từ nhỏ ta đều mặc đồ nam nhân, dĩ nhiên là nam. Có cái gì nghi ngờ kia chứ?

- Ối, trời ơi!

Vệ Tử Y mệt mỏi ngồi xuống ghế, uể oải nói:

- Nếu như có thể, ta thật muốn tát tai phụ thân người một cái thật mạnh. Người rõ ràng là thân nữ nhi, lại từ nhỏ mặc đồ nam, tạo ngộ giác cho người. Ta không thể để người tiếp tục như thế. Lẽ ra muốn đợi người lớn lên mới điểm phá, bây giờ ta nhận ra nếu không cho người tỉnh ngộ, biết thân phận thực sự của mình, sợ cả đời người sẽ mơ hồ mãi, thậm chí khi lớn lên có một ngày nào đó dẫn người đẹp về, báo cáo với ta đây là em dâu tương lai, chùng đó mới thê thảm.

Tần Bửu Bửu quì trên đùi Vệ Tử Y, gương mặt mê loạn, lắc đầu mạnh nói:

- Không phải, không phải! Đại ca gạt người. Ta không phải là nữ nhân, ta không phải...

Vệ Tử Y lấy tay bịt miệng Bửu Bửu, nghiêm túc nói:

- Việc như vậy đại ca dám nói bậy ư? Hà huống người là thầy thuốc, bộ không hiểu được sự khác nhau giữa nam và nữ ư?

Tần Bửu Bửu tức thời sững sốt, cúi đầu mê mẩn. Vệ Tử Y thâm thở dài, trong bụng cứmu để hấn tự mở miệng, bây giờ tốt nhất để hấn tự bình tĩnh suy nghĩ. Bỗng hấn để ngồi lên trên giường, sờ sờ tóc sau ót hấn, bình tĩnh và thành thật nói:

- Người phải suy nghĩ kỹ, suy nghĩ mấy ngày, mấy tháng, thậm chí mấy năm cũng chẳng sao. Đại ca sợ đợi đến một ngày nào đó, người đích thân chạy đến nói với ta đã suy nghĩ thông suốt rồi. Còn như cách ăn mặc trang điểm thay đổi như thế nào tùy người, vả lại người hãy còn nhỏ.

Tần Bửu Bửu cúi đầu, đôi tay tréo nhau, không cho là vậy nói:

- Đại ca đừng cứ tưởng lớn hơn ta mười mấy tuổi thì cứ như kẻ cả, chê ta nhỏ hoài. Bây giờ ta mới biết tại sao sang năm mới người lại biến thành hơi kỳ quái. Hừ, ta chẳng muốn thành nữ nhân, đại ca sẽ vì thế mà xa lạ với ta, thậm chí còn muốn ta đổi phòng ở.

Vệ Tử Y thật đau cái đầu. Hấn bỗng nhiên phát giác tiểu quỷ này bất chấp là nam hay nữ, đặc biệt đều có nhiều tật vật, từ từ giải thích cho hấn nam nữ thọ thọ bất thân, tự nhiên không thể bông bế nữa, hoặc ăn ở đối phòng như vậy...

Tần Bửu Bửu gương mặt đầy vẻ không vui, trề cái miệng nói:

- Đại ca cổ hủ quá, đối với người ngoài tự nhiên thọ thọ bất thân, còn huynh đệ trong nhà cũng lãnh đạm như vậy. Thật vô cùng kém thú vị, quả thật đại ca có cố kỵ như vậy, thôi thì bọn mình hãy giữ theo thói cũ.

Sống chung gần một năm, Vệ Tử Y đã tương đối hiểu Tần Bửu Bửu. Tuy là bằng hữu với đám tăng nhân Thiếu Lâm, nhưng thứ tình cảm yêu thương hơi hợt ấy làm cho hấn cảm thấy chưa đầy đủ, cho nên rất thích trốn trong lòng phụ thân để cảm nhận một tình thương đậm đà.

Sau khi kết nghĩa với Vệ Tử Y, đối với sự quan tâm yêu thương của huynh đệ, tuy cảm kích nhưng cũng không đầy đủ, luôn luôn tìm cơ hội dựa vào lòng của Vệ Tử Y mà nhõng nhẽo, thèm khác hấp thụ cái yêu thương do Vệ Tử Y phú cho. Ban đầu Vệ Tử Y cảm thấy ngạc nhiên và hơi ngại, nhưng thương tiếc hấn là con mồ côi, không ai nương tựa nên không thối thác. Ngày tháng trôi qua, hiểu được tánh của hấn, hiểu

được hấn thiếu vắng tìm cảm giác an toàn, nên có khi chủ động bông lầy hấn, để thưởng thức nụ cười tươi đẹp trên gương mặt hấn.

Bây giờ nghe hấn nói như vậy, Vệ Tử Y chỉ nói nhỏ êm dịu để an ủi hấn:

- Trong khi đợi người suy nghĩ cho thông suốt, đại ca không miễn cưỡng người. Giờ thì đối xử với người cũng giống như thuở nào.

Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu cười, trong lòng cũng thư thái. Đem quần áo đồ vật trên bàn bưng đến giường, đem dây chuyền cài lên cổ Bửu Bửu, cười hòa nhã nói:

- Mau đi thay đồ khác đi, lần sau mà làm bậy như thế, coi chừng ta đánh đòn nặng lắm đó.

Tần Bửu Bửu thay đồ trở ra thì Vệ Tử Y đã đi rồi, tính là để hấn tự mình suy nghĩ.

Nằm trên giường, Tần Bửu Bửu không nghĩ ra cách nào cả. Hấn lại chạy ra ngoài nói:

- Ha ha, dưới mặt trời quả thật không chuyện gì mới mẻ? Đường đường là nam tử đột nhiên biến thành liễu yếu nữ nhi, ha!

- Cho dù ta là nữ, cá tánh cũng không thay đổi. Không vui thì vẫn cứ tác quái, đừng hòng bảo ta trốn trong nhà thêu hoa.

- Xem ra người từ từ chịu thừa nhận là nữ rồi đấy!

- Là nam hay nữ có quan hệ gì đâu? Có điều là dưới cặp mắt của đạo sĩ giả thì có khác. Nếu như ta mặc đồ nữ mà nhõng nhẽo với đại ca, bọn họ há chẳng trợn mắt lắc đầu bảo là gia thế càng ngày càng tệ hay sao?

Có mặt người khác dĩ nhiên không được, riêng rẽ nhõng nhẽo với hấn thì tốt nhất, hồi trước không phải như thế?

- Đại ca là long đầu nhất bang, trước mặt thuộc hạ dĩ nhiên cần oai nghiêm. Ta đương nhiên phải nghĩ đến việc này cho đại ca.

- Vậy thì chưa dứt khoát, mọi việc đều gần giống như trước kia, còn suy nghĩ gì chứ?

- Ta có suy nghĩ gì đâu, chỉ có điều thấy hơi lạ, tại sao ta là nữ nhi?

- Hầy, thế thì nên hỏi phụ mẫu người rồi. Tại sao không sanh thứ chi, lại sanh ra thứ tiểu quái vật như người.

- Thôi đừng chế nhạo nữa, ta hỏi người, làm nam tốt hay làm nữ tốt?

- Giới biệt là do trời định sẵn, không do người chọn được. Mỗi giới đều có cái hay, nhận lệnh đi!

- Không đâu, ta không biết thêu thùa, cũng không biết làm thức ăn nấu cơm. Hầu hết bao nhiêu điều nữ nhân nên biết nên làm ta đều không biết chi cả. Chỉ biết lấy mắt nhìn, càng không có hứng thú ra tay học lấy ngón nghề. Làm nam thì không có những phiền phức lo âu đó, sướng quá!

- Đợi đại ca người cưới một cô nương tài nghệ nhan sắc song toàn vào nhà, xem người sướng hay là không sướng?

- Thế ta quả đáng thương hại, ta cuối cùng là nam hay nữ?

- Đại ca người nói người đáng đánh đòn quả không sai chút nào, mơ hồ mà lý lác!

- Hừ, người thử nói xem làm thế nào mới không mơ hồ?

- Đi ra cho mở mang sáng mắt, không bao lâu sẽ phát hiện nam nữ trên thế gian này mỗi giới đều có cái buồn phiền và có cái vui thú của riêng mình. điều quan trọng là làm thế nào để cho bản thân và người mình yêu tìm được vui thú. Nhưng nói thật người quả thật có phức, có cơ hội thưởng thức thú vui khác biệt giữa nam và nữ.

- Hừ, ta còn chưa quyết định, người đừng vượt quá quyền hạn. Đi ra quan sát cũng tốt, có điều là đại ca sẽ giận đó!

- Để lại thư nói rõ cho hắn biết, sự buồn phiền và khổ tâm của người, hắn nhất định sẽ cảm thông!

- Thôi thì làm như vậy, nhưng mà đại ca canh giữ kỹ lắm, muốn lén chuồn đi cũng khó đấy.

- Đồ ngu, quên cái bí mật trong phòng của đại ca rồi ư?

- Đúng, hay quá, người càng ngày càng thông minh rồi.

- Hừ, người cái tiểu tử này mãi cứ không quên móc ngoéo tự khen mình một chút.

- Hì, tự khen mình cũng là một trong những phương pháp làm cho mình vui đấy chứ!

Tần Bửu Bửu và nội tâm của hắn nói chuyện xong chạy như bay ra cửa. Rất may mắn, hắn phát hiện Vệ Tử Y không có trên lầu, để lại bức thư sau đó xông vào phòng ngủ của Vệ Tử Y, từ cảnh đạo bí mật chuồn xuống Tử Ngộ Linh.

Hắn không bao giờ nghĩ rằng những hành động này nhất nhất đều lọt vào đôi mắt của Vệ Tử Y.

*

* *

Cái đẹp của Hàng Châu là ở Tây Hồ mà sanh mạng của Tây Hồ lại là Tô Đê.

Mùa xuân của Tây Hồ rất tuyệt, nhưng cái xuân của Tô Đê càng đẹp hơn nhiều, phong quan kỳ lệ, không có nơi nào so sánh được. Nhưng cái cái uyển lệ của Tô Đê như là buổi ban mai của trời xuân là tuyệt nhất.

Lúc này là buổi sáng sớm, tuy đã vào mùa hạ rồi, Tô Đê vẫn còn vô số người quây quần lấy nó, dường như tự thố lộ nhận mình là tuyệt mỹ như danh thơ tán thưởng nói, ca tụng nó.

Nói cho đúng mà nghe, người xưa đến Hàng Châu, đều dậy sớm để thưởng thức thập cảnh Tây Hồ, còn riêng Tần Bửu Bửu tiểu thiếu gia lại vẫn còn trùm chăn ngủ say. Trẻ con đơn độc đi nhàn du, phong cảnh có đẹp mấy cũng không để vào mắt.

Vì tiểu nhị muốn vào phòng thay trà nên Tần Bửu Bửu mới miễn cưỡng thức dậy mở cửa. Hắn cũng chẳng biết tại sao bữa nay lại ham ngủ như vậy.

Tiểu nhị tỏ ra thích nói chuyện, vừa châm trà vừa nói tía lia:

- Tiểu khách quan chắc mới tới Hàng Châu lần đầu tiên? Nên thức dậy sớm đến Tây Hồ xem mới không uổng phí chuyến đi. Còn món ăn ở Hàng Châu càng nổi danh, nào long tỉnh, hương phiến, hàng cúc, chế phẩm cà nàng, nấm khô, ấu Tây Hồ, hạt đào, còn hai món rất là quý hiếm, đó là mâu lật tử và hương viên phi.

Nghe đến ăn vặt, Tần Bửu Bửu tinh thần phấn chấn, cười nói:

- Mâu lật tử và Hương viên phi hình dạng ra sao, mùi vị thế nào?

Tiểu nhị thấy có người cảm hứng trước lời nói của mình, vui vẻ nói:

- Mâu lật tử hình tròn, sau khi lật ra là một hạt trắng tròn, nhai trong miệng rất ngọt, có chút giống đường. Hương viên phi cũng gọi là Hương phi, hình tròn dài, lật ra một lớp vỏ cứng, còn một lớp vỏ đen hơi dày, có thể đem vỏ cứng bên ngoài cạo bỏ đi, thịt màu vàng đậm, thơm phức lại giòn, ăn giống như đào xộp. Tiểu khách quan muốn ăn, các du thuyền của danh kỹ đều có, nơi đó nhìn xem cảnh sắc Tây Hồ, vừa ngắm vừa ăn thật là thú vị.

Tần Bửu Bửu vốn đối với ca kỹ của du thuyền không hứng thú nhưng nghe nói có thức ăn vặt tân kỳ rất ngon nên quyết định cố gắng vượt khó đi một chuyến du thuyền. Trong bụng lại nghĩ muốn xem thì phải xem cái gì đẹp nhất nên hỏi:

- Nhị ca, Hàng Châu đệ nhất danh kỹ là ai?

Tiểu nhị tỏ ra quái lạ, ngắm nhìn Tần Bửu Bửu rồi kèm chế cười nói:

- Là Tiết Tương Phi.

- Tiết Tương Phi?

Tần Bửu Bửu đọc đi đọc lại mấy lần rồi gật đầu nói:

- Nghe cái tên cũng làm cho người ta cảm thấy ả rất kiêu ngạo. Thiếu gia không dũa bớt cái nhuệ khí của ả không được.

Hỏi rõ hình dáng và chỗ thường dừng của Tiết Tương Phi xong, Tần Bửu Bửu thưởng cho tiểu nhị một đồng tiền lẻ.

Vì muốn biểu dương cái sang trọng của mình, Tần Bửu Bửu mở hành lý ra, lấy từ trong mười sáu bộ đồ mới ra một bộ màu đen tuyền óng ánh, đem sừng tê giác giấu phía sau tóc, cài lên một miếng ngọc huyền, đổi giày đoạn đen. Toàn thân toát ra một cái khí phách quý phái, bất khả xâm phạm.

Tần Bửu Bửu bản thân cũng cảm thấy rất đắc ý, vừa mới thu dọn hành lý bỗng nhiên phát hiện trong hành lý có thêm mười tám ngân phiếu, mỗi tấm giá trị là một ngàn lạng. Lấy ngân phiếu ngắm nghía, thầm đoán:

"Những tấm ngân phiếu này từ đâu vào đây? Ta nhớ không có đem theo những tấm ngân phiếu như vậy mà? Thật kỳ lạ, chắc là ta nhớ sai rồi!"

Đem ngân phiếu cất vào thắt lưng, Tần Bửu Bửu không suy nghĩ đến nó nữa, ngược lại đóng cửa phòng đi ra.

Đại sảnh của khách điểm ngồi đặc những người giang hồ các nơi đi thưởng thức Tây Hồ trở về. Người ở địa phương cũng không ít. Tần Bửu Bửu ngủ thẳng giấc nên tinh thần sung mãn, cảm thấy mọi người đều dễ thương. Người nào cũng văn vẻ nho nhã, dường như ai cũng muốn thổ lộ một bụng văn chương. Tây Hồ quả không hổ là nơi thích dừng chân của tao nhân, mặc khách.

Tần Bửu Bửu là một nhân tài tuấn tú, một bộ tịch tiểu công tử xinh lịch, quý phái, dĩ nhiên người người chú mục ngắm nhìn. Tiểu nhị thì chiêu đãi ân cần nhưng Bửu Bửu hoàn toàn không để ý đến, người làm hấn tồ mò là vị quái khách ngồi gần bàn hấn.

Người ấy ăn mặc toàn đồ đen, vớ đen, cho đến đôi bao tay cũng đen. Trên đầu đội cái nón rộng vành, che khuất hơn nửa cái mặt, cho thấy rõ là hấn không muốn cho ai thấy bộ mặt thật của hấn.

Tần Bửu Bửu hỏi nhỏ tiểu nhị lai lịch người quái khách ấy, tiểu nhị nhún vai nói hôm nay mới thấy đến, bảo tiểu nhị đi nơi khác. Bửu Bửu nói thêm:

"Người giang hồ mà nửa che nửa hở, úp mở thần bí như vậy, thật chịu không nói".

Lắc lắc đầu, Tần Bửu Bửu lại nhìn hấn mấy cái, đoạn quyết định không lo chuyện tầm phào, cúi đầu ăn điểm tâm, bỗng thấy có người nhìn mình trôn trôn, nhìn đến cả người cảm thấy khó chịu, dò dẫm xem thì ra là vị quái khách ấy.

Giận nhìn vị quái khách ấy, Tần Bửu Bửu lớn tiếng nói:

- Hắc y quái, người không biết đem mắt nhìn người như vậy là hành vi vô lễ hay không?

- Tại hạ chỉ có chút tò mò vậy thôi.

Tiếng cười ấy rất nhỏ.

- Thiếu gia có cái gì đáng để người tò mò?

- Còn nhà phú hộ, tiểu thiếu gia ra đường, tại sao không có gia nhân theo hầu hạ?

- Chuyện của thiếu gia không cần người bận tâm, còn người tại sao không để cho người ta thấy rõ mặt mày?

Vị quái khách ấy hừ một tiếng không nói nữa.

Tần Bửu Bửu cũng hừ một tiếng, ăn hết điểm tâm. Hắc y quái không biết đi về đâu. Bửu Bửu hỏi rõ phương hướng của Tây Hồ, cất bước đi, trên đường đi qua một tiệm bán quạt, chọn một cây quạt, mặt quạt đều đen, mua chút sơn trắng của chủ tiệm, đề lên quạt hàng chữ:

"Tây Hồ bá vương Tần Bửu Bửu".

Rồi đợi sơn khô, rất đắc ý vừa đi vừa quạt nhằm hướng mục tiêu tiến bước.

Ai lần đầu tiên, du lãm Tây Hồ nhất định không nói lời trách móc như Tần Bửu Bửu:

- Nhỏ như vậy? So với cái hồ to khác biệt như cái đầm và cái giếng, ta thất vọng quá?

Nhưng hắn cũng không phải là người không hiểu biết, người không có tầm nhìn, cũng thành tâm khen nói:

- Bây giờ là tháng sáu, Tô Đông Pha tiên sinh có viết một bài thơ vịnh Tây Hồ, hình dung cảnh này thích hợp nhất:

*"Tốt cảnh Tây Hồ lục nguyệt trùng,
Phong quan bất dự tứ thời đồng.
Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích,
Ánh nhật hà hoa biệt đường hồng!"*

Tạm dịch:

*Cảnh đẹp Tây Hồ riêng tháng sáu,
Phong quan khác biệt với bốn mùa.
Lá sen xanh biếc vô cùng tận,
Dưới nắng hoa khoe một sắc hồng.*

- Thơ hay, chẳng những thơ hay mà âm điệu cũng ngọt ngào.

Tần Bửu Bửu chậm rãi ngâm thơ cú, không ngờ lại có kẻ nghe được tán thưởng. Nhìn về hướng có tiếng phát âm và để ý xem kỹ mới thấy sau đám cây dương liễu có đậu một chiếc thuyền nhỏ. Người chèo đò là một hán tử, ngồi trên đầu thuyền là một vị thanh niên tuấn tú, ăn vận văn không ra văn, võ không ra võ, nhìn thấy Tần Bửu Bửu diện mạo ẩn mặc, bỗng giật mình đoán thềm trong bụng.

"Thế gian sao lại có đứa trẻ xinh đẹp như thế? Tuổi còn trẻ măng mà khí phách phi thường. Hồi trước có nghe người ta thường ca tụng Phan An, Tống Ngọc xinh đẹp khác phàm, nếu đem so sánh với đứa trẻ trước mắt này sợ cũng không bằng. Thẹn cho mình từ nhỏ đã khoe là tuấn tú, nhưng so với người này giống như đất bùn và hoa sen. Người như thế làm sao nỡ bỏ cơ hội giao hảo?"

Tần Bửu Bửu vừa nhìn khách trong thuyền cũng có thiện cảm, nhưng lại thấy hấn ngó ngẩn nhìn mình trân trân nên mất hết thiện cảm, trợn mắt nhìn trả lại một cái, "hứ" một tiếng rồi quay đầu bỏ đi. Khách trong thuyền vội nhảy vọt đến trước mặt Bửu Bửu, cung tay cười nói:

- Tại hạ Đường Tĩnh, xin hỏi tiểu huynh hà danh hà tánh, có thể cho ta vinh hạnh được kết làm bạn?

Nghe đến tiếng Đường Tĩnh, Tần Bửu Bửu trong bụng cười thềm đoán chừng:

"Bảy năm không gặp có thể không nhận ra rồi. Thì ra là tiểu tử Đường Tĩnh xếp hạng thứ mười một của Thục Trung Đường môn".

Trong đầu linh tính, Tần Bửu Bửu cố ý làm ra vẻ lúc còn nhỏ cùng đùa chơi, vỗ tay phấn khởi nói:

- Thật may, tha phương gặp cố tri. Tiểu đệ họ Đường tên Thanh.

- Đường Thanh?

Đường Tĩnh nhất thời không nhớ ra quê mình có cậu tiểu đồng xinh đẹp con nhà phú hộ nào, chỉ biết nói:

- Tên đẹp lắm, tiểu huynh đến Tây Hồ du ngoạn chỉ có một mình?

Tần Bửu Bửu bỗng nhiên làm mặt quỷ với Đường Tĩnh, nói:

- Đừng nên kết bạn với ta, những quái vật như ngươi biết yêu pháp, không gân là thượng sách, cáo biệt!

Đường Tĩnh thay cậu bé, không biết với, liền cản đường đi của Bửu Bửu, giải thích:

- Khi nãy tại hạ triển khai là khinh công, là một trong các môn võ công, người biết không?

- Thì ra là thế?

Tần Bửu Bửu trong mắt tỏa ra ánh sáng vui mừng nói:

- Người là người giang hồ? Thế thì tốt quá, người dạy ta bay qua bay lại được không?

Đường Tĩnh thâm kêu khổ, hẳn phát hiện rất khó cự tuyệt sự yêu cầu của cậu bé này, xoa tay nói:

- Đừng tiểu huynh, học kinh công cần phải mấy năm, lại phải có cơ sở võ thuật, mới...

- Đủ rồi, đủ rồi!

Tần Bửu Bửu khoát khoát tay nói:

- Thiếu gia đâu có thời gian mà phải mất bao nhiêu năm để học cái thứ ấy, có cái gì đơn giản hơn không?

- Không có!

Đường Tĩnh vội cự tuyệt, xoay qua câu chuyện khác:

- Thiết nghĩ tiểu huynh cũng là người du hồ, tại hạ sẵn có thuyền con cùng đi du ngoạn, thế nào?

Tần Bửu Bửu có chút phấn khởi, có chút do dự, cũng có hơi ngại nói:

- Hai người kết bạn so với mọi người đơn độc đi du hồ thì vui hơn nhiều, nhưng mà, bọn mình mới gặp nhau, không biết người là người tốt hay người xấu? Hơn nữa, người ta thường nói "vô công bất thọ lộc giả", ta đâu để thiết thòi cho nhân huynh?

Đường Tĩnh sững sốt trước câu hỏi với ý tứ tế nhị của Tần Bửu Bửu liền nói nghiêm chỉnh:

- Tiểu huynh không nên lo lắng như vậy, hay là ta có điều chi làm cho người không vừa ý?

Tần Bửu Bửu nhón gót nhìn kỹ Đường Tĩnh làm cho Đường Tĩnh méo mặt. Tần Bửu Bửu hơi nhún nhường hỏi:

- Thôi được, nhân huynh có thành ý mời, ta đâu nỡ cự tuyệt người từ xa đến, nhún nhường xuống thuyền cũng được.

Câu nói này nếu là người khác nói tất bị Đường Tĩnh quẳng xuống hồ mất từ lâu, nhưng đối với tiểu quái vật Bửu Bửu thì chỉ nói:

- Ý tương giao của tiểu huynh ta nhận lấy, mời xuống thuyền!

Thuyền con cập bến, trước khi bước xuống thuyền, Bửu Bửu thấy đằng xa có cái quán cóc mới nói:

- Nhân huynh đợi một chút, tiểu đệ đi mua chút đồ sẽ trở lại ngay.

Đường Tĩnh lấy mắt nhìn hấn đi xa, kỳ thực không đoán nổi hấn cp1 bao nhiêu kiểu cách, nói trong bụng:

"Không biết sao nữa, bỗng nhiên nhớ đến thần đồng thúc thúc, chắc hấn cũng lớn chừng ấy rồi. khi ấy hấn độ năm sáu tuổi, còn nhỏ lắm, cả ngày đòi người ta bế mãi. Hồi ấy Tần thúc thúc bị mời làm khách lâu dài ít nhất cũng ba tháng, không ngờ bị đứa con cứng quạu đến Đường môn trên dưới ăn ngủ không yên, ở đủ một tháng thì bỗng bê thúc thúc về. Kỳ thực mọi người không ai trách hấn, hấn nhỏ như vậy, lại dễ thương hơn người, mọi người thương không hết, làm gì có ý trách hấn? Bát ca Đường Nghiêu cũng chẳng phải quạu phá như thế ư? Hơn nữa thúc công từng cứu mạng gia gia, Đường môn trên dưới mãi mãi mang ơn, nên đối với đứa con cứng lí lắc quạu phá, ai mà chấp nhất? Thúc công vào những năm ấy được người ta thường gọi là Vạn Tà Thánh Y, là bậc nổi tiếng trời chẳng kiên, đất chẳng nề, nhưng vì thần đồng thúc thúc có thể chịu khổ đủ điều".

Nhìn Bửu Bửu vui sướng nháy nhót trở về, Đường Tĩnh trong bụng nói thầm:

"Thần đồng thúc thúc bây giờ chắc đã lớn như vậy, phải chăng cũng xinh đẹp, dễ thương như hấn?"

Nhớ đến năm ấy Tần Bửu Bửu tinh nghịch, trong lòng Đường Tĩnh bỗng thấy chan chứa ấm áp trong lòng nên đối với Đường Thanh càng tăng thêm thiện cảm.

Tần Bửu Bửu biết Đường Tĩnh hiện nhớ đến chuyện cũ năm xưa, nên lên thuyền xong vội gọi to:

- Nhân huynh tại sao không lên thuyền? Người không đi thì ta đi một mình đấy?

Đường Tĩnh sực tỉnh, kéo mình trở lại hiện thực, sượng sùng vội vã lên thuyền, ngồi ngang mặt với Bửu Bửu.

Ánh nắng ban mai chiếu xuống mặt hồ óng ánh như sao, nút ruồi son nơi trán của Bửu Bửu dường như càng phát sáng, Đường Tĩnh mới nhớ ra nói:

- Tiểu huynh giống với tiểu thúc của tại hạ một điểm, hai người trên trán đều có nốt ruồi son vừa tròn vừa đỏ.

- Ồ!

Tần Bửu Bửu rất thích thú cười nói:

- Tưởng đâu trên thế gian này chỉ có ta có! Xin hỏi nhân huynh lệnh thúc tôn tánh đại danh là chi?

Đường Tĩnh nhìn mê mang cái nốt ruồi son của Tần Bửu Bửu một hồi lâu mới nói:

- Hấn tương đương với tuổi của ngươi, họ Tần tên Bửu Bửu, là đứa tiểu bửu bối rất ưa quạu phá.

Tần Bửu Bửu ơ một tiếng, tỏ ra không hứng thú lắm, cười nói:

- Nhân huynh đơn thuần đến du ngoạn Tây Hồ hay còn đi xem Tây Hồ danh ca kỹ?

Đường Tĩnh hào phóng cười nói:

- Từng nghe Tây Hồ đệ nhất danh kỹ Tiết Tương Phi mắt cao lên đỉnh, diễm lệ lạnh sương, phú hào danh lưu ngược xuôi tìm đến, muốn xin thị một nụ cười không phải dễ dàng, cho nên...

- Cho nên người muốn thử định lực của bản thân như thế nào?

Tần Bửu Bửu cắt ngang bất chấp nói:

- Ca kỹ nên lấy nghề ca nổi tiếng, thị trái lại dùng băng lạnh mỹ nhân để nổi tiếng, có thể bản thân là cái bao bố, cố làm kiểu cách che đậy.

Đường Tĩnh nghe nói "băng lạnh mỹ nhân" danh từ mới mẻ không khỏi tức cười nói:

- Việc ấy ta không biết được, tiểu huynh có thích thú thì thử xem?

Tần Bửu Bửu tâm tư nhất động, nghĩ rằng không nên phung phí tiền của Vệ Tử Y, cười nói:

- Nhân huynh có thích, bọn mình thử cá cược xem sao?

Đường Tĩnh là một công tử hào hoa, đâu dễ từ chối, cười hỏi:

- Cá cược cái gì? Dùng cái gì để cá cược? Cần tiền bao nhiêu?

Tần Bửu Bửu cười hì hì rồi nói:

- Nghe nói Tiết Tương Phi thân treo cao giá, mỗi khi gặp mặt phải đưa trước năm trăm lạng bạc, nếu như ai chọc ả cười được thì chẳng những trả lại năm trăm lạng mà còn bù thêm mười ngàn lạng, người thắng còn lấy được từ đối phương năm ngàn lạng nữa, thế nào?

Tần Bửu Bửu đặt cuộc to lớn như thế làm Đường Tĩnh giật mình, cười nói:

- Thôi thì cứ làm thế, nhưng mà còn có một chuyện tiểu huynh chắc chưa biết, Tiết Tương Phi còn nói rằng nếu như có ai không dùng võ lực làm thị chảy nước mắt, cho thêm năm ngàn lạng vàng.

- Thật à?

Tần Bửu Bửu mừng đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hùng tâm trở dậy nói:

- Hay lắm! Một vạn lạng bạc và năm ngàn lạng vàng nhất định về ta, nhân huynh sẽ thất vọng mà trở về.

- Chưa chắc!

Đường Tĩnh không chịu nhịn thua, nói:

- Tiết Tương Phi chưa hẳn nói chỉ cho một người, hơn nữa người còn bé, làm sao bằng ta được?

Tần Bửu Bửu hừ một cái, không cãi với hắn, bỗng nói:

- Một ca kỹ giàu có như thế, có thể dùng số tiền này để kinh doanh hoặc bỏ vào tiền trang lầy lầy, đủ để tạo một cuộc sống êm đềm, tại sao lại đi làm cái nghề này, ngồi câu "rùa vàng".

Đường Tĩnh chăm chú nhìn Bửu Bửu ăn mặc tơi tưa sang trọng, cười nói:

- Trước mắt đang có một vị tiểu kim qui vừa đến chờ đợi để thị câu?

- Tân nương ba mươi lạng, quên mười ba? Thiếu gia vui vẻ đấy.

Hai người lại chuyện trò vui vẻ, không bao lâu đã tới đại thuyền điêu khắc tinh hoa danh họa của Tiết Tương Phi. Mỗi người nộp cho một vị nữ tỳ năm trăm lạng ngân phiếu mới được dẫn vào hoa thuyền. Trên thuyền là nhà gỗ, giăng đầy màn the, bốn bên còn đặt nhiều chậu hoa kiểng, tiểu thông, thiết kế rất là ưu nhã.

Thanh y nữ tỳ tay áo che mặt cúi chào, nhún nhường nói:

- Đường đại công tử, Đường tiểu công tử, tiểu thư đã có khách, xin nhị vị cảm phiền cho.

Tần Bửu Bửu không khoái người ta gọi hắn là Đường tiểu công tử rắc rối nói:

- Thiếu gia là Đường đại công tử. Ta hỏi người, tiểu thư nhà người quả là có khách, tại sao còn thu tiền của bọn ta?

Thanh y nữ tỳ chưa gặp phải khách làng chơi nào mà hỏi kỳ quái và không biết lịch sự như vậy, do dự nói:

- Đường đại công tử nếu như không vui vẻ, có thể thối lại tiền, ngày mai sáng sớm sẽ đến.

Đường Tĩnh biến thành Đường tiểu công tử càng không vui nói:

- Tiểu huynh, bộ người sợ thua cuộc cho ta nên định thối lui ư?

- Đừng khích ta, vô dụng thôi!

Tần Bửu Bửu đâu phải không biết tâm tư hắn, nói:

- Chỉ vì thấy Tiết Tương Phi quá dễ hái ra tiền, ứng phó một người khách hoặc mười người khách, thời gian đều xê xích không bao nhiêu, hồi thêm một ngàn lạng, ai mà đem tiền đi rải vào những lời nói dụ người như thế.

- Danh sĩ mộ mỹ nhân, phung phí thêm nhiều tiền chút cũng chẳng sao!

Đường Tĩnh đang dùng lời tự nhủ mình, không may lại gặp Tần Bửu Bửu cái bản tính thấy nữ nhân là lạnh như băng tuyết.

Tần Bửu Bửu lắc đầu suy nghĩ một hồi, mới thở nhẹ nói:

- Thôi được, có đầu tư mới có thù lao. Đã bỏ vốn rồi thì làm sao mà không thu lại được, vào đi thôi!

Thanh y nữ nhân thở nhẹ một cái, trong bụng nghĩ nếu việc này cho tiểu thư hay thì chắc tiểu thư giận phải ói máu, nên không do dự mở cửa cho hai người đi vào.

Tần Bửu Bửu vừa nhìn thấy không phải Tiết Tương Phi tuyệt lệ vô song mà là một đám khách. Thì ra lại có mặt Hắc y quái nhân đã gặp ở khách điểm. Bửu Bửu không vui lắm, chào hỏi chiếu lệ:

- Tại khách điểm người chuẩn đầu mất tiêu, thì ra là đi tìm tươi mát, thật là không giống ai.

Hắc y quái nhân trên đầu vẫn đội nón rộng vành che khuất hơn nửa cái mặt nói:

- Mười một, mười hai tuổi nhỏ như búp bê mà đã biết đi tìm người đẹp, thật là không giống ai.

- Thiếu gia năm nay nhất thập tam!

Tần Bửu Bửu cải chánh:

- Ta và vị nhân huynh này không phải đến vì mỹ nhân mà vì cá cược ăn tiền đến đây.

Tần Bửu Bửu vừa muốn quay người giới thiệu Đường Tĩnh thì phát hiện hấn đã lên đi, đôi mắt đang nhìn mãnh liệt vào người Tiết Tương Phi. Bửu Bửu cũng tò mò, chiêm ngưỡng Tiết Tương Phi. Ô, mày ngài, mắt phụng, mũi quỳnh, mặt cũ ấu, làn da trắng như tuyết. Điều kiện người đẹp cần có thì hầu như không chỗ nào thiếu sót, thảo nào danh tiếng nhất Hàng Châu, không cười đã đủ đẹp, nếu cười thì càng câu hồn người?

Có lẽ đã thấy nhiều người đẹp, nên Bửu Bửu không cảm thấy hi hữu. Tử Ngọc Trúc, Tử Thu Như, Cung Ngọc Mẫn, Văn Phụng Mi thanh thuần, kiều diễm lèo lẹt, người đẹp nào cũng sắc nước hương trời. Có điều Tiết Tương Phi có thêm cái vẽ đẹp thể lương, già giặn, phong trần làm cho người ta thương hại luyến tiếc.

Tiết Tương Phi từ lúc bọn họ vào mắt không rời Tần Bửu Bửu, tim đập thành thịch, nói thầm:

"Hấn chẳng phải là mỹ nam tử như lòng ta ao ước. Nhưng mà, tại sao ông trời lại bắt chẹt ta như thế? Hấn nhỏ như thế làm sao ta có thể trao thân gửi phận suốt đời? Thôi đi, thôi đi, ông trời đùa quá khắc nghiệt".

Hai hàng lệ trong từ từ rơi xuống, Tần Bửu Bửu thâm nhủ kêu lên:

"Ả khóc rồi, ả khóc rồi!"

Cái vui mừng xem như tiền đã vào tay.

Liên nắm lấy tay áo của Tiết Tương Phi, nhón gót lên áp sát vào gò má Tiết Tương Phi, nhìn thẳng vào mắt nàng nói:

- Nói cho người biết, người có phải nhìn ta mà khóc không? Có phải không? Nói đi!

Tần Bửu Bửu cả thân người dường như áp sát vào thân Tiết Tương Phi.

Tiết Tương Phi đỏ mặt tía tai, ngơ ngẩn gật đầu. Bửu Bửu kêu to lên một tiếng, nhảy đến trước mặt Đường Tĩnh. Đường Tĩnh đã sực tỉnh từ lâu, Bửu Bửu nói:

- Hầy hầy... ta thắng rồi, ta thắng rồi. nhân huynh đứng ra một bên đi!

Đường Tĩnh chưa kịp nói gì thì Tiết Tương Phi thấy dáng điệu Bửu Bửu nhảy nhót hồn nhiên, bỗng phát cười duyên một cái.

Đường Tĩnh vì nụ cười thương tâm của y mà mê mẩn.

Tần Bửu Bửu lại nắm lấy tay áo của Tiết Tương Phi hỏi:

- Người cười rồi! ta hỏi người, người nhìn thấy ta mới cười có phải không? Nói đi!

Tiết Tương Phi thân hình như dính vào nhau với tiểu công tử đẹp trai, tâm hồn ngây ngất, không khỏi cứ gật đầu.

Tần Bửu Bửu lần này lại không nhảy lên, thì ra mười ngàn lạng bạc và năm ngàn lượng vàng chênh lệch rất xa, chùi tay mỉm cười nói:

- Đem ra! Năm ngàn lạng vàng và mười ngàn lạng bạc. Ngoài ra còn thêm năm trăm lạng bạc vừa thu khi nãy.

Tiết Tương Phi giật mình, tiện tay lấy hai cái gói giấy dầu. Tần Bửu Bửu nhận qua đếm không thiếu một phân hào, rất phong độ cười nói:

- Chút này không phải là toàn bộ tài sản của người chứ?

Tiết Tương Phi không hề chú ý đến, lắc đầu cười duyên một cái muốn nói thì Tần Bửu Bửu đã nói trước:

- Người đừng cười, nếu cười tiếp nữa coi chừng phá sản, thiếu gia lần này tha cho người một độ.

Tiết Tương Phi cảm tạ một tiếng, lại cười duyên nói:

- Tiểu nữ đã từng lập chí nguyện, nếu ai làm cho ta vừa khóc vừa cười thì đó bắt đầu từ bỏ Tây Hồ, không làm nghề này nữa. hôm nay tiểu công tử đã làm được việc như vậy, tiểu nữ không là gái Tây Hồ nữa, không biết tiểu công tử...

- Có vấn đề, đợi chút nữa sẽ hỏi.

Tần Bửu Bửu cười thần bí với thị rồi chạy đến Đường Tĩnh chìa tay nói:

- Dem ra! Lần cá cược này ta lại thắng, nhân huynh phải trả năm ngàn lạng lạc, không thiếu nợ chứ?

Đường Tĩnh hoàn toàn bị Tiết Tương Phi lôi cuốn mê mẩn, ăn thua không để ý đến, hà huống trước mặt người đẹp đâu để thiếu nợ nên tùy tay lấy ra lấy năm ngàn lạng ngân phiếu đưa cho Tần Bửu Bửu.

Tần Bửu Bửu bình sinh lần đầu tiên kiếm được tiền, lại kiếm được số tiền thật lớn, cười híp mắt lấy ra một bao kẹo quế hoa thông tử nói:

- Thiếu gia bữa nay kiếm được nhiều tiền, tuy không tài giỏi bằng đại ca ta nhưng cũng tỏ ra có tầm cỡ, mời các người ăn kẹo!

Mọi người cười nhả mặt lấy bốn năm cục kẹo quế hoa thông tử. Bửu Bửu thấy Hắc y quái nhân nhận lấy một cách miễn cưỡng, liền cười nói:

- Ta biết rồi, tại người thấy tự mình không có tiền cho ta thu lời nên ngại ăn kẹo phải không? Đừng lo, thiếu gia xưa nay khảng khái, cứ yên tâm mà ăn, mời khách là không lấy tiền lì xì.

Hắc y quái nhân thả cục kẹo vào miệng, nói:

- Ở nhà không ai cho người tiền ư? Nên người phải hối hả kiếm tiền như vậy?

Tần Bửu Bửu trong bụng thầm nghĩ cái người này thật nhiều chuyện. Lẽ ra không thèm nói tới nhưng nhớ lại như thế chẳng phải để tiếng oan lại cho đại ca, liền nói:

- Các hạ nói không đúng. Chỉ vì người nhà đối với ta quá tốt, chưa tới một năm thì đã tổn với ta mấy vạn lạng bạc. Tuy bọn họ không nao núng trước số tiền như vậy, nhưng ta kẻ đương sự vẫn cảm thấy hổ thẹn, kiếm chút đỉnh tiền về báo đáp cũng nên thôi.

Đường Tĩnh mấy năm nay chưa có ăn vặt, thấy kẹo nhả mặt cười nói:

- Tiểu huynh vội vã đến quán cóc chỉ vì mua mấy cục kẹo?

- Không phải!

Tần Bửu Bửu lấy tay trái thọc vào ống tay phải, kéo ra một con rắn nhỏ sáng lóng lánh quăng cho Tiết Tương Phi, vừa đúng rơi ngay vào ngực của nàng. Tiết Tương Phi hét lên:

- Cứu ta với... mau lấy nó ra bỏ...

Đường Tĩnh thấy người đẹp bị kinh hãi, muốn ra tay nhưng không dám đường đột trước người đẹp nên nắm lấy cánh tay Bửu Bửu nói:

- Người gây ra họa, người hãy giúp nàng bắt rắn ra.

Tần Bửu Bửu chớp mắt chưa nói thì hắc y quái nhân vô cùng bình tĩnh nói:

- Trẻ nhỏ tác quái, đó là rắn giả, cô nương cứ tự lấy ra, tự nhiên vô sự.

Tiết Tương Phi nghe nói xem kỹ con rắn nhỏ trong ngực, giống hệt, có điều không nhúc nhích, không nghi ngờ gì nữa, đó là rắn giả, nếu không thì đã bị nó cắn rồi. Nàng vội dùng tay móc quăng ra, mãi ôm ngực hú hồn.

Tần Bửu Bửu bị Đường Tĩnh dùng sức nắm cánh tay bị đau, giận nói:

- Người đẹp của người bị sợ hãi, người nên đến ân cần an ủi để chiếm được lòng ưu ái, nắm lấy cánh tay ta có lợi ích gì? Hơn nữa người dùng võ lực ăn hiếp đứa nhỏ, không sợ người đẹp cười người không phong nhã.

- Người...

Đường Tĩnh bị nói đến muốn nín thở, tức tối buông tay Bửu Bửu ra nói:

- Đứa trẻ vô tích sự như người, Đường mỗ bình sanh hiếm thấy.

Lúc này thanh y nữ tỳ nghe tiếng thét chạy đến, Tần Bửu Bửu liền dùng tay thọc vào tay áo trái, quăng một cục đồ vật đến nói:

- Tặng người, nhận lấy!

Đường Tĩnh có kinh nghiệm lần trước, nên nhanh tay giành đến chụp lấy, mở ra xem thì ra là hộp son phấn của phái nữ. Sợng sùng quá quăng lại cho thanh y nữ tỳ. Tần Bửu Bửu cười muốn đứt hơi, nói:

- Thì ra nam nhi giang hồ bậy thước đối với phấn son thích thú như vậy, quyết giành cho được. Thiếu gia bữa nay mới mở mang tầm nhìn. Đừng vội, đợi lát mua cho người một hộp vậy.

Đường Tĩnh biến sắc mặt, cố gắng dần tức giận nói:

- Người tuy nhỏ cũng là nam nhi, mua son phấn tặng cho người ta rõ ràng trong tâm có tà ý!

- Thế ư?

Tần Bửu Bửu ra dấu cho thanh y nữ tỳ mở nắp hộp ra xem. Nữ tỳ cũng tò mò mở ra bỗng thét lên một tiếng làm mọi người hoảng hồn. Lớp phấn son rơi xuống đất, Đường Tĩnh xem kỹ trong hộp không phải phấn son mà là một con chuột con có lông trông ghê tợn, rõ ràng là giả, có điều thoáng nhìn thì dễ bị sợ nên tức giận lại biến thành tức cười, nhìn Bửu Bửu lắc đầu nhăn mặt.

Hắc y quái khách nhè nhẹ thở ra, nói:

- Gần đây giới giang hồ xuất hiện một vị gây họa tinh, đại danh Tần Bửu Bửu, không biết có quen với người không?

Tần Bửu Bửu mở quạt, bảy chữ Tây Hồ bá vương Tần Bửu Bửu bóng nhả như long phụng, cười nói:

- Bây giờ người nói ta với hấn quan hệ thế nào?

Đường Tĩnh giật mình kêu lên, nhờ định lực nên khỏi phải nhảy bồng người lên, giọng buồn nói:

- Thần đồng thúc thúc? Trời ơi! Người thật đùa với ta thê thảm, tánh trẻ con thật không chút thay đổi.

Tiết Tương Phi và thanh y nữ tỳ nghe một chàng trai kêu một cậu bé là thúc thúc, không dần được cười lên, quên hết sợ hãi khi nãy, đối với cậu bé càng thấy thích thú.

Tần Bửu Bửu quạt mấy cái, nhìn xéo Đường Tĩnh không vui nói:

- Lần trước gặp Đường Liệt tiểu tử còn nói nó kém trí nhớ hơn Đường Nghiêu. Bây giờ gần người lâu như vậy mà người cũng không nhận ra đặc trưng gì, thật là so với Đường Liệt tiểu tử còn kém hơn nhiều.

Đường Tĩnh không dám chế nhạo lại lời nói của trưởng bối, chỉ còn biện hộ:

- Thúc thúc tại sao dùng tên giả Đường Thanh để gạt tại hạ?

Tần Bửu Bửu hừ một tiếng, nói:

- Người bao nhiêu tuổi rồi? Người ta nói gì cũng tin mười phần mười, thật quá ngây thơ.

Lúc ấy vừa có chiếc thuyền hoa chạy đến. Tần Bửu Bửu sợ Đường Tĩnh mời hấn đi Đường môn, liền đem năm ngàn lạng ngân phiếu nhét vào trong bàn tay Đường Tĩnh rồi chun ra cửa thuyền phi thân lên không trung, rơi xuống thuyền hoa ấy, giơ tay lên chào, cười nói to:

- Tạm biệt nhé, Đường Tĩnh tiểu tử! Vấn an giùm Đường bá cho ta, cùng chúc người và Tiết cô nương kết thành duyên nợ!

Thuyền hoa cờ xí ca hát không dứt, Tần Bửu Bửu không màn đến Đường Tĩnh kêu réo, chun vô nhà gỗ đỏ của thuyền hoa. Vừa bước vô nhìn thấy thiếu chút la hoảng lên, thì ra cũng gặp hắc y quái khách đã ở trong đó.

Hắc y quái khách dĩ nhiên cũng nhìn thấy hấn. Hừ một tiếng, chuyên tâm lo thưởng thức giọng ca tiếng đàn của bốn cô nương trong thuyền hoa. Tần Bửu Bửu kính nể cái công phu của hấn, tốc độ nhanh thật, nhưng không thèm để ý đến, tìm một cái ghế cho êm để nghỉ chân, nhớ đến tiểu nhị quảng cáo Mâu lật tử và Hương viên phi, sao chẳng thấy bóng dáng gì hết, thật thất vọng.

Khách đang ngồi ngoài trừ Tần Bửu Bửu và hắc y quái nhân còn có các trung niên phú thương. Các cặp mắt đều mở to, thèm thùng nhìn vào thân hình bọn nữ nhân. Tần Bửu Bửu thật thấy chướng mắt, đoán rằng:

"Nam nhi trần gian này trừ ra đại ca, đa phần đều háo sắc bản thủ?"

Nhìn thấy những tật xấu của người khác, cũng thấy nhớ đến những tánh tốt của Vệ Tử Y, Tần Bửu Bửu lầm bầm nói một mình:

- Ta muốn trở về thật nhanh, nam cũng được, nữ cũng xong. Ta mãi vẫn là ta, đại ca phải biết rõ vậy.

Tần Bửu Bửu để một lạng bạc trên bàn, gọi một chiếc xuống con, lên bờ trở về khách điếm.

Tần Bửu Bửu mượn một cỗ xe ngựa gọn nhẹ đi nhanh, giữa đường về kinh gặp hai vị hán tử giang hồ đang đi trên đường mờ hôi đêm tối. Mời bọn họ lên xe đi, vốn tính thích có bạn trò chuyện nhưng hai người ngoại trừ nói mình họ Cát ra thì ngậm câm miệng, không chịu nói chuyện nữa. Trong lúc Bửu Bửu thấy buồn buồn, nhắm mắt giả vờ ngủ xem thực hư ra sao.

Hồi lâu...

Hai vị họ Cát mới cùng gọi nhau là lão Cát, tiểu Cát, cùng nhau nói chuyện nhỏ nhỏ. Tần Bửu Bửu nguyên tính giở trò đùa nghịch, không ngờ càng nghe càng thấy sợ. Hắn biết Vệ Tử Y có rất nhiều địch thủ, nhưng không ngờ họ dùng thủ đoạn đê tiện như vậy để ám hại đại ca. Trong lòng vô cùng phẫn nộ nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì, thậm chí làm thế nào để trừng phạt những người này, hắn quyết định thả hai người này về để khỏi phải bứt dây động rừng.

Hai người họ Cát giọng rất nhỏ mà hối hả, Tần Bửu Bửu tai thính phản ứng nhanh, nghe bọn họ nói các tình tiết câu chuyện đều nhớ rõ không sai tí nào, thậm chí nói trong bụng:

"Đao thương trước mặt dễ tránh, tên bắn lén khó phòng, cho dù đại ca làm việc có thận trọng đến mấy cũng không khỏi vướng phải bẫy của họ. May trời cho ta nghe được, có thể nghĩ ra cách tiêu diệt giùm cho đại ca, đáp lại lòng tốt của đại ca."

Hai người hối hả bàn bạc, không đầy nửa giờ lại im mồm không nói thêm một tiếng. Tần Bửu Bửu lại ngủ hai giờ mới thức giấc. Hai người họ Cát cảm ơn cáo từ. Bửu Bửu cũng không ngăn cản, nói lời cẩn trọng và cáo biệt.

Nằm nghiêng trong xe, Tần Bửu Bửu tâm tư linh tính đoán rằng:

"Nếu việc này nói cho đại ca, bọn họ nhất định có khả năng đối phó, ta cũng mất đi cơ hội báo ơn. Hay là để tự mình định thân đi tiểu trừ yêu nghiệt, vạch trần âm

muu bọn chúng giữa mọi người, cũng giảm bớt phiền hà cho đại ca, tại sao không làm? Về trước lên đại ca, xong lại trộm chuồn đi ra."

Nghĩ rằng có cơ hội để hồi báo ân huệ của Vệ Tử Y, Bửu Bửu vội vã đốc thúc xa phu chạy mau.

Đã vào đêm, Tần Bửu Bửu đến dưới Tử Ngọ Linh, trong bụng nói thầm:

"Lúc này mới giờ Dậu, đại ca có lẽ là ở thư phòng, chưa về phòng ngủ nghỉ."

Đang lúc tìm đường vào hang bí mật, tìm đường lên lầu bí mật, lại một lần nữa được cái cảm giác mạnh của đạp ván lầu rơi xuống. Nhưng lần này đón nhận hẳn không phải là giường nệm mà là hai bàn tay rắn chắc, còn cười nói:

- Vừa mới lên giường thì có một giai nhân từ trên trời rơi xuống, đây chứng minh là điềm phúc đã bay đến!

Tần Bửu Bửu mắt nhìn rõ thấy Vệ Tử Y, bụng nghĩ bị đại ca bắt gặp làm sao có cơ hội lên chuồn ra để báo ân? Nghe lời nói chọc cười của Vệ Tử Y, nước mắt tuôn chảy nói:

- Đại ca, người làm như không thấy ta, ta cũng không thấy người, có được không?

Vệ Tử Y giật mình, bụng nghĩ không biết Tần Bửu Bửu lại bày cái trò gì nữa đây? Trên giường không tiện nói chuyện, chỉ điểm thùy huyết cho Bửu Bửu, đứng dậy mặc áo khoác mang vớ vào, lại điểm tỉnh huyết cho Bửu Bửu. Bửu Bửu ngồi trên giường giận nói:

- Đại ca tại sao làm chuyện đột kích, điểm huyết bừa bãi vậy?

Vệ Tử Y cười hỏi:

- Tại sao lại lên chuồn về, không đi cửa chánh? Tiểu bằng hữu lại có cái trò ma quái nào nữa đây?

Tần Bửu Bửu không xuống giường, lại một cái gói nhỏ và hai gói giấy dán trao cho Vệ Tử Y, nói:

- Những cái này trao cho người, ta phải đi đây!

Vừa nói vừa nhảy xuống giường, tính nhấn cơ quan lên chuồn đi, nhưng trước mặt Vệ Tử Y muốn chạy thoát đâu phải dễ dàng, bị Vệ Tử Y nắm lấy kéo xuống giường nhận ngồi trên ghế, nói:

- Người cuối cùng muốn làm cái trò khỉ gì đây? Không nói rõ ra đừng hòng ta thả người ra.

Tần Bửu Bửu cúi đầu suy nghĩ xem có nên nói không, lúc ấy Vệ Tử Y lại mở hai gói giấy dầu ra nói:

- Những hoàng kim phiếu và bạch ngân phiếu người từ đâu có được?

Thấy Vệ Tử Y đôi ánh mắt giận hờn, Tần Bửu Bửu đem chuyện ở Tây Hồ nhất nhất kể ra hết. Vệ Tử Y vỗ trán nói:

- Người cái tên tiểu quỷ này chuyện gì cũng có thể làm ra cả, nè, vàng và bạc này tự người bảo quản lấy!

- Không!

Tần Bửu Bửu đem tay để phía sau lưng, không nhận lại nói:

- Ta tính tặng cho đại ca mới tìm Tiết Tương Phi. Nếu không ta sức mấy mà đến gặp ả.

Tần Bửu Bửu thấy Vệ Tử Y nhăn mày không nhận, đem nó nhét vào trong lòng Vệ Tử Y, cười nói:

- Đại ca không nhận tức khi dễ ta, nhận đi! Đúng rồi, hôm nay sao ngủ sớm vậy?

Vệ Tử Y hơi đắc ý nói:

- Người hơi mệt, muốn ngủ, không ngờ người từ mật đạo lén chuồn về, lại bị ta bắt được. Nói tại sao lại muốn lén chuồn ta nữa? Hử?

Tần Bửu Bửu dưới sự nghi thị của Vệ Tử Y suyt chút nữa đem mọi việc nói ra cả, gõ gõ vào cái đầu thành thật nói:

- Đại ca, có một chuyện rất quan trọng, ta không thể không đi làm được. Bây giờ không thể nói với người, mấy ngày sau người sẽ biết liền, đừng cản ta có được không?

Vệ Tử Y thấy Bửu Bửu người bé nhỏ lại dường như có chuyện gì trọng đại đang ràng buộc, ưu phiền, nói hòa nhã:

- Có chuyện trọng đại đại ca không thể giúp người làm ư? Cười tươi lên, tuổi trẻ chau mày rất khó coi.

Nhớ tới có người muốn ám hại đại ca, Tần Bửu Bửu giận đến ngút trời xanh, còn vui sướng gì mà cười được. miễn cưỡng lộ ra nụ cười còn tệ hơn khóc, Vệ Tử Y thương xót ôm hấn vào lòng, an ủi nói:

- Có phải là ở ngoài bị người ta ăn hiếp không? Nói cho đại ca biết, đừng để trong lòng khó chịu lắm.

Tần Bửu Bửu ôm cổ Vệ Tử Y, nước mắt tuôn tràn nói:

- Đại ca đừng hỏi nữa, ta có cái khổ bất đắc dĩ, sau này sẽ nói cho người biết.

Vệ Tử Y nghĩ thầm Bửu Bửu đã trưởng thành, nên là lúc để hấn độc lập, cười nói:

- Thôi được, đại ca không hỏi nữa. Nhưng người phải cẩn thận, trong người tiền bạc đủ chưa?

Tần Bửu Bửu gật đầu, bệnh cũ tái phát, chui đầu vào lòng Vệ Tử Y nhỏng nhẽo.

*

* *

Còn ba ngày nữa là ngày ăn mừng lớn của Lâm gia thông huyện, Lâm gia đại công tử Cẩm Minh năm nay khoa cử, hoàng thượng khâm điểm làm trạng nguyên, cho về phép thăm thân quyến quê nhà. Lâm gia dĩ nhiên phải làm tiệc mừng lớn, bọn họ tâm thần không có chút ưu phiền, bận là bận, nhưng bận mà vui.

Rạng rỡ như cầu vồng trên trời, bao người ngưỡng mộ làm cho người ta chúc mừng một cách tâm can ý nguyện.

Lâm lão gia và Lâm phu nhân mỗi ngày vui cười há miệng, ứng phó với bằng hữu mang chút ganh tị liên tiếp không ngừng đến chúc mừng.

Nô bộc, nô tì suốt ngày chạy ngược chạy xuôi để lo chuẩn bị mọi điều cần thiết cho buổi tiệc trọng thể ba ngày sau. Gương mặt mọi người không có chút mệt mỏi chán nản nào. Dường như việc bận rộn này cũng đem đến cho họ niềm vui mừng mà thơm lây.

Lâm phủ trên dưới đều hân hoan đón mừng cái ngày lễ lớn của ba ngày sau. Nhưng nay lại còn một người buồn rười rượi không vui, thậm chí còn cảm thấy thẹn thùng giận dữ, trong mắt lại tỏa ánh hào quang. Đó là nhị công tử Lâm Thanh Phong.

Lâm phu nhân sanh hai nam bốn nữ. Trưởng tử Lâm Cẩm Minh, tức là tân khoa trạng nguyên năm nay, thông minh lanh lợi từ nhỏ, thích đọc thư kinh, đối nhân văn nhã lễ độ. Lâm phủ gia nhân đều thích đại công tử, thân thích bằng hữu đối với hắn tán dương không xiết. Lâm lão gia và Lâm phu nhân thì yêu thương như vàng ngọc, nay hắn quả không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, được khâm điểm làm trạng nguyên, cũng chẳng trách Lâm phủ trên dưới đều vui mừng méo cả miệng. Những ngày này mọi ngõ ngách đường phố dường như đều nghe người ta đàm luận về cái hay của đại công tử.

Thứ nam là Lâm Thanh Phong, khác xa với trưởng huynh của hắn. Lâm Cẩm Minh người khôi ngô tuấn tú là một công tử thế gian hiếm thấy còn Lâm Thanh Phong thì đầu cá trê, miệng hô, thân hình ốm nhỏ, hai cánh tay dài thòn, giống như dã nhân. Thuộc hạ ưa gọi lén hắn là Thiếu đại hầu. Người không đẹp đẽ không phải là cái sai của hắn. Làm cha mẹ cũng không chê hắn, có điều là khi hắn và Lâm Cẩm Minh cùng xuất hiện một lượt, Lâm lão gia và Lâm phu nhân trong lòng không khỏi lẩm nhẩm:

"Tại sao ta lại sanh đứa con xấu như vậy, hay là mẹ bà đã nắn lộn đứa con này rồi?"

Lâm Thanh Phong trong lòng như kim chích, về sau cố tránh xuất hiện cùng một lúc với anh mình. Nhưng Lâm Cẩm Minh được người yêu thương, bạn thân đến đa phần đều muốn gặp hẳn nên Lâm Thanh Phong chỉ còn biết tránh né không ra gặp. Lâu ngày, có nhiều người thậm chí quên đi Lâm phủ còn có vị nhị công tử.

Thời gian qua nhanh như nước trôi, bốn người tỷ tỷ đều xuất giá vào danh môn. Hai anh em cùng lớn lên thành người. Lâm Thanh Phong bề ngoài học văn, âm thầm học võ. Chỉ vì dời ở phía sau viện vắng vẻ của Lâm phủ cho nên không ai biết đến. Bao năm nay mỗi ngày đêm khuya nhảy qua tường sau đến sau núi, theo một vị năm xưa là Ma tinh Âm dương phán Chung Bất Phàm học nghệ. Chung Bất Phàm chẳng những tinh thông Âm dương ngũ độc chưởng, đối với thuật dị dung trá hình đã đạt đến mức độ chân giả bất phân. Bao năm nay hẳn và môn đồ đặc ý. Lâm Thanh Phong vạch một kế hoạch âm mưu quỷ quyết, bọn chúng chờ đợi là ngày này, ngày mà Lâm Cẩm Minh mặc Cẩm Y vinh qui bái tổ.

Lúc này Lâm Thanh Phong nhìn từng chùm cẩm hoa trên đại sảnh, khóe miệng thoáng hiện một nụ cười hiểm độc.

Bỗng có tiếng kêu nhẹ nhàng, đó là một thứ cần thậm tò mò, tiếng chân nhón gót đi phía sau người hẳn. Lâm Thanh Phong không xoay người, hẳn cần giả như không biết võ công, tiếp tục thưởng thức cảnh trang trí hào hoa của đại sảnh. Đột nhiên có người gần hết sức kêu to một tiếng "Hoa", Lâm Thanh Phong giả vờ hết hồn vượt ngực, xoay người bực bội trợn mắt nhìn kẻ tác quái.

Người ấy chừng mười tuổi, đội một cái nón lớn kỳ quái, mềm dẻo làm người ta không biết lúc ban đầu nó làm tròn hay vuông. Giống như một cục vải bố to màu xám để trên đầu, chung quanh dùng chỉ đen may thành, còn toàn thân thì như vừa mới chà lết dưới sinh mà lên, chỉ còn da là sạch thôi.

Lâm Thanh Phong thấy đứa trẻ con mình toàn sinh đất, mãi lắc đầu, buồn bực kêu:

- Ông trời của ta, một giờ đồng hồ không thấy bóng dáng người, trẻ đáng thương lại thành trẻ sinh đất.

Đứa trẻ không tên không họ tự xưng là trẻ đáng thương lúc này nói tiếng thánh thót rằng:

- Ta quen như vậy mà dễ chịu, không như các người tối ngày ăn mặc ngay ngắn, gặp người phải cúi chào có vui sướng gì?

Những lời nói này nếu lọt vào tai Vệ Tử Y thì chàng nhất định hết hồn vì tiếng nói quá giống Bửu Bửu. Gần như không khác biệt tí nào.

Kỳ thực "tiểu đáng thương" là hóa thân của Bửu Bửu, ba ngày trước đối nằm giữa đường, được Lâm Thanh Phong nhặt về, cho ăn một buổi no nê. Nhìn thấy hấn giống như là vật đáng thương hại bị bỏ rơi, dưới tâm trạng đồng bệnh tương lân, nên thu hấn ở bên cạnh làm bạn. Cho hấn quần áo tốt mặc, hấn quơ qua quơ lại mãi nói khó chịu, cuối cùng dùng vải thô cắt vài bộ dân giả cho hấn, có điều cái mũ trên đầu không bao giờ chịu bỏ đi.

Mục đích tiếp cận Lâm Thanh Phong của Tần Bửu Bửu là muốn phá hỏng âm mưu của hai sư đồ bọn họ. Chỉ tại âm mưu nếu thành thì sẽ uy hiếp nghiêm trọng đến Vệ Tử Y, thậm chí đến cả sự tồn vong của Kim Long Xã.

Lâm Thanh Phong nghe "tiểu đáng thương" nói những lời như vậy, bất chợt nhích miệng một cái, không bằng lòng nói:

- Người đời có tôn ti thượng hạ. Người ta chào người, tức tỏ ra cương vị của người cao hơn người ta, có sai bảo mệnh lệnh cũng không dám phản kháng. Thế mới là chuyện vừa ý biết mấy.

"Cái đầu của người có bệnh!"

Tiểu đáng thương chửi thầm một tiếng, miệng nói:

- Còn công tử? Sống trong gia đình giàu có dĩ nhiên có tư cách nói lời như thế, chứ ta Tiểu đáng thương chỉ là kẻ ăn cơm thừa cá cặn.

Lâm Thanh Phong vỗ vào sau ót của cái đầu đội nón to quái gở của Tiểu đáng thương mỉm cười nói:

- Có điều người tự tin ở người, ta có thể làm cho người trở thành một phần tử trong nhà phú hộ này.

Tiểu đáng thương khoát mạnh đôi tay, lắc đầu nói:

- Ta không xứng đâu, đừng làm ta tổn thọ. Cái vận hôm nay là do kiếp trước có tu mới được.

Lâm Thanh Phong thấy cái điệu vô dụng, không khí khải của Tiểu đáng thương, nạt:

- Mau đi thay đồ sạch sẽ, cả người sinh đất không thấy dễ ghét sao?

Tiểu đáng thương bị thiếu gia quở, lấy thân người làm như vô ý quệt vào thân hấn nói:

- Người chê ta dơ, ta cứ mặc áo dơ, tất cả cùng dơ thì không có phân biệt thượng hạ.

Lâm Thanh Phong vội chùi bỏ sinh trên áo, thấy dấu sinh vẫn còn, muốn đưa tay đánh thì Tiểu đáng thương thấy phu nhân dẫn khách đi qua bên này liền nhảy nhót

trốn ở phía sau người bọn họ. Thấy Lâm Thanh Phong không dám đuổi theo Tiểu Đáng Thương hào khoáng đứng ra thưa rằng:

- Các người thấy trên người ta có bao nhiêu là sinh, đều là do hấn gây ra cả.

Mặt nói, tay chỉ vào Lâm Thanh Phong.

Lâm phu nhân thấy đứa con xưa nay mình không ưa thích lại áo dính sinh, lấy làm xấu hổ trước mặt bằng hữu, nạt:

- Phong nhi, lớn như vậy mà còn chơi sinh, thật xấu hổ, còn không mau thay đồ đi!

Lâm Thanh Phong ú ớ trợn mắt nhìn Tiểu Đáng Thương một cái, rồi cái lui ra ngoài.

Lâm lão gia người hiền từ, nhìn thấy Tiểu Đáng Thương cả người sinh không, thú vị nói:

- Người tên gì? Tại sao ta chưa từng biết người? Người đến Lâm phủ hồi nào vậy?

Tiểu Đáng Thương lấy tay móc sinh trên người, cười nói:

- Người gọi ta là Tiểu Đáng Thương được rồi. Ba ngày trước lệnh lang Lâm Thanh Phong nhật ta đem về, ta thấy các người đều rất nhân từ thân thiết, không khi dễ kẻ nghèo cho nên muốn tặng cho các người một món quà.

Lâm phu nhân được khen là nhân từ nên rất vui mừng, hòa nhã nói:

- Đứa trẻ biết nói chuyện thật, người định tặng ta vật gì?

- Sinh!

Tiểu Đáng Thương đứng kế bên bọn họ vừa bất ngờ đem sinh quẹt trên người bọn họ, bất chấp bọn họ bằng lòng hay không? Lâm lão gia và Lâm phu nhân cùng khách đến đều không ai tránh khỏi, Tiểu Đáng Thương sau đó thở dài nói:

- Thật khó khăn lắm mới làm cho trên thân thể sạch một chút.

Hấn đã sạch nhiều rồi, Lâm lão gia và phu nhân cùng khách ăn mặc sang trọng đều bị dính bùn tèm lem cả, vội vàng dùng khăn tay chùi những nơi dơ bẩn nhưng làm sao chùi sạch được? Lâm phu nhân xin lỗi với bằng hữu xong giận nói:

- Người đâu, đem thằng tiểu quỷ dơ bẩn đuổi ra ngoài.

Tiểu Đáng Thương làm cái mặt quỷ, chống nạnh nói rồn rảng:

- Thì ra các người cũng chẳng khác nào với bọn phàm phu tục tử ở thế gian, khi dễ người nghèo. Rất tiếc tân khoa trạng nguyên lại có phụ mẫu thân thích bằng hữu như vậy, sau này không biết dân gian khổ sở đến thế nào? Nếu làm Lâm Thanh Thiên (Thanh Thiên là tôn xưng quan lại thanh liêm trong dân gian)? Làm phụ mẫu

mà có những đứa con như vậy cũng được khen tặng là biết dạy con, được nhân dân rất tôn kính, có thể nói là tâm nguyện của bậc làm phụ mẫu.

Mấy người gia bộc lúc ấy tả hữu kèm kẹp Tiểu Đáng Thương dẫn ra ngoài thì Lâm phu nhân lại nói:

- Thôi được, dẫn hấn đi tắm rửa, thay áo sạch sẽ cho hấn.

Tiểu Đáng Thương vùng vẫy ra khỏi sự kèm kẹp của gia nhân, thở hào hển nói:

- Ta muốn thế nào thì thế ấy, người làm gì mà nhúng mũi vào chuyện người ta? Ta trông đáng thương cũng không làm nô bộc cho người ta. Nếu không phải là Lâm Thanh Phong kêu ta về làm bạn, ta đâu thèm nói với các người.

Lâm phu nhân giữa mặt mọi người bị kể lể, từ nhỏ sang trọng kiêu hãnh, đâu nhận được, giận nói:

- Người muốn ăn ở trong nhà ta thì phải nghe lời chỉ dạy của ta. Nếu không thì cút đi khỏi đây.

Tiểu Đáng Thương nói:

- Không kham rồi, nữ nhân trong nhà hung dữ ghê gớm như vậy thật hiếm thấy. Quả nhiên qua mặt trượng phu, bộ người không đọc qua sách Mạnh Tử ư? Mạnh Tử viết: "Văn chi nữ gia, tất kính tất giới, vô vi phu tử!" (về nhà chồng thì phải kính phải kiêng, không trái lệnh chồng).

Người người nghe trợn mắt ngơ ngác. Lâm phu nhân sắc mặt tái xanh không dám la hét nữa. Lâm lão gia cười nói:

- Xem không ra người có đọc thi kinh, có điều cái miệng lạnh quá, coi chừng họa từ khẩu xuất.

Tiểu Đáng Thương cung tay nói:

- Tiểu tử xin nghe lời chỉ giáo. Lời nói vàng ngọc, tiểu tử tự nhiên tuân lời.

Lâm lão gia thấy hấn là nho tử khá giáo, tưởng là con cháu nhà lành, hỏi:

- Tiểu đệ nhỏ như vậy mà đi lang thang, người nhà không lo lắng sao?

- Đâu có nhà cửa gì nữa đâu?

Tiểu Đáng Thương nghẹn ngào nói:

- Nhà ta nguyên cũng là phú hộ ở Giang Nam, chỉ vì mẫu thân đã qua đời, phụ thân cưới ái thiếp tưởng để lo cho ta, không ngờ người ấy quả độc ác, mỗi bữa cơm cho vào chút độc dược nên năm ta được tám tuổi vào mùa xuân thì phụ thân vì tụ độc quá nhiều mà mất. Ta còn nhỏ không biết gì, cho đến khi người nữ phụ kia định giết ta để mưu chiếm đoạt tài sản, bị bà vú vô tình biết được, gói ghém chút ít cho ta

đào tẩu. Nào ngờ gặp vận xui, tiền của bị kẻ cướp giật hết, cho nên mới phải đi khắp nơi ăn xin.

Vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi quệt tùm lum, thật giống như chuyện thật xảy ra.

Mọi người nghe đều thương cảm, có vài người lấy khăn chặm nước mắt. Lâm lão gia từ bi nói:

- Bây giờ có ta che chở cho người, ai cũng không dám ăn hiếp. Còn cái oan khúc của người, đợi con ta về, ta sẽ nói với nó để thừa ra quan, lấy lại tài sản, bây giờ thì đi thay đồ đi.

- Không!

Tiểu Đáng Thương tức giận nói:

- Lúc bị kẻ cướp giật tiền bạc, ta đã thề rằng chưa rửa oan cho phụ thân, suốt đời không thay đổi dung nhan.

Mọi người mới ngỡ ra rằng tại sao hấn sinh đầy người. Thì ra đợi rửa sạch oan tình mới chịu hồi phục dung nhan vốn có trở về quê hương. Chạnh lòng cảm động trước ý nghĩ hiếu thảo của hấn.

Không ngờ Tiểu Đáng Thương trong lòng vái thầm:

"Phụ thân ơi! Người trên cõi trời có linh thiêng, đừng quả trách Bửu nhi bất hiếu, Bửu nhi vô ý rửa các người bị ái thiếp độc ác hại chết. Đó là cái chết không sáng tỏ, dĩ nhiên không bao giờ rơi vào thân người".

Chưa yên tâm, hấn còn nói thêm:

"Xin phụ mẫu có linh thiêng phù hộ cho đại ca không bị nữ yêu tinh giành đi mất, mọi người cùng vui vẻ chung sống mãi".

Mọi người thấy hấn cúi đầu nhắm mắt, môi hơi cử động, nhưng không chút tiếng phát ra, ngỡ trong tâm khẩn vái được nhanh chóng rửa oan, trong lòng đều cảm phục. Không ngờ hấn đang nghĩ đến thiên đàng xa hàng một trăm tám mươi ngàn cây số.

Cùng lúc Lâm lão gia căn dặn gia nhân phải hầu hạ chu đáo Tiểu Đáng Thương, không được xem thường. Kỳ thực gia nhân Lâm phủ rất khâm phục hấn can đảm bơi sinh vào lão gia, phu nhân và khách quý nên vô hình trung có thiện cảm với hấn.

Tiểu Đáng Thương do vậy mà đi lại trong nhà họ Lâm không trở ngại, hồng hoa cắm chướng của đại sảnh chạm vào người hấn là dờ, không ai chửi hấn, sẵn sàng đem đi giặt giũ. Bánh kem, hồng quý, bánh bao bị hấn tò mò bốc lên ngửi lập tức có một vết sinh. Vườn hoa trăm hoa đua nở, vườn hoa Lâm phủ xưa nay nổi tiếng, hấn đứng cạnh bên phủ sinh, lập tức xác sinh văng tứ tung khiến những bông hoa gần đó đều hoen úa kém sắc, người trông vườn nhìn thấy muốn khóc được.

Nói chung Lâm Thanh Phong đi đến đâu Tiểu Đáng Thương theo đến đó, đương thời quây tùm lum nơi ấy. Mới mấy ngày mà gia nhân đã đặt cho biệt hiệu gọi Lâm Thanh Phong là Đới Sát hầu thiếu (Hầu thiếu gia có đuôi) và gọi Tiểu Đáng Thương là Tiểu Sát Tinh.

Tiểu Đáng Thương cũng được, Tiểu Sát Tinh cũng được. Tần Bửu Bửu bất chấp, mục đích là giám thị hành động của Lâm Thanh Phong, muốn tìm ra sư phụ của huynh đệ nhà họ Cát là ai, đồng thời làm cho hắn không có thời giờ thực hiện âm mưu độc hại.

Lâm Thanh Phong suốt ngày bị Bửu Bửu bám đuôi không tiện ra tay, làm hắn nổi sùng, nhất là hắn đi đến đâu thì gia nhân tỏ vẻ không hoan nghênh. Hắn biết vấn đề không phải do hắn mà cái đuôi theo phía sau hắn. Không thể nhẫn nhịn, hắn bực bội nói:

- Người tại sao cứ theo phía sau ta mãi, không bao giờ biết mệt mỏi ư?

Tiểu Đáng Thương chấp tay sau đít, thẳng thừng nói:

- Thì người nhặt ta về đây mà Lâm phủ thì rộng như hoàng cung, ta dĩ nhiên phải đi theo người để thông thuộc mọi nơi, hầu khỏi bị lạc đường, có gì không đúng?

Lâm phủ tuy giàu có nhưng so với Kim Long Xã tổng đàn thật giống như ao nhỏ gặp hồ lớn, quỷ linh tinh ấy đâu lạc bao giờ?

Lâm Thanh Phong nghe hắn đem Lâm phủ sánh cùng hoàng cung, trong bụng cười thầm, nói:

- Người theo thì theo, tại sao tới chỗ nào cũng làm tùm lum? Thật là dễ ghét!

Tiểu Đáng Thương lần đầu nghe người ta ghét bỏ hắn, hắn ngồi phịch dưới đất, đầu úp mặt vào gối khóc nức nở.

Lâm Thanh Phong không biết làm sao, không may Lâm lão gia và phu nhân cùng quan khách đi ngang, thấy cảnh như vậy bất chợt hùng hổ rầy la con một trận, an ủi Tiểu Đáng Thương muốn làm cho hắn vui tươi. Thừa dịp này Tiểu Đáng Thương yêu cầu Lâm lão gia lệnh cho Lâm Thanh Phong dẫn hắn đi chơi khắp nơi. Lâm lão gia dĩ nhiên bằng lòng. Lâm Thanh Phong chỉ còn cách cúi mặt nhận lời.

Đợi Lâm lão gia và phu nhân dẫn quan khách đi xa, Tiểu Đáng Thương đắc ý nói:

- Sao? Bất luận người là công tử phú hộ, người vẫn lo phục dịch cho ta.

Không bằng lòng, hừ một tiếng, Lâm Thanh Phong bỏ mặc nói:

- Ngồi dưới đất chơi, nhưng không khóc. Nam tử như vậy không sợ mất mặt ư?

Tiểu Đáng Thương nhếch miệng, xem thường nói:

- Nếu như người ngồi dưới đất, không hề khóc xem nào. Thiên hạ có thâm chử người là điên không. Hai món tuyệt chiêu ấy không dễ gì học. Hơn nữa ta tuổi nhỏ, mồ côi từ nhỏ, nhớ đến chuyện đau thương mà khóc là chuyện bình thường, không có gì mất mặt.

Lâm Thanh Phong không có lời đối phó đành bỏ đi. Tiểu Đáng Thương cũng bám theo phía sau.

Chiều tối, Tiểu Đáng Thương chơi một ngày mệt nhào nên lên giường ngủ rất sớm, chỗ hắt ở cách chỗ của Lâm Thanh Phong không xa, có thể nói là kề bên vách.

Lâm Thanh Phong đã thoát khỏi sự bám víu của Tiểu Đáng Thương, về đến chỗ nghỉ một cảm giác mệt mỏi đè nén lên trên đầu, ngáp dài một cái, không bao giờ ngờ rằng dẫn dắt một đứa tinh nghịch so với luyện tập công phu cả đêm còn mệt hơn.

Trong bụng định canh đầu phải đi gặp sư phụ, nay lại có hẹn với nữ nhi của Châu công đầu thế không đi. Nhưng không ngờ vừa lên giường thì đã ngủ say sưa.

Thì ra Tiểu Đáng Thương lúc ăn điểm tâm uống trà, lén bỏ vào ly trà của Lâm Thanh Phong chút thuốc, làm tăng thêm sự mệt mỏi.

Đến canh hai rồi, Lâm Thanh Phong chợt tỉnh thức dậy, mở mắt xem cảnh vật trong phòng, bỗng toát mồ hôi lưng. Âm dương phán Chung Bất Phàm gương mặt hầm hừ, mắt đăm đăm nhìn hắt, phía sau lưng hắt đứng một ốm một mập hai người. Tức là hai huynh đệ họ Cát đi nhờ xe ngựa của Tần Bửu Bửu từ Tây Hồ về, cùng là môn đồ của Âm dương phán Chung Bất Phàm.

Lâm Thanh Phong vội vã đứng dậy cúi chào vãn an, Âm Dương Phán Chung Bất Phàm hừ một tiếng nói:

- Kế hoạch bao nhiêu năm nay chỉ cần hành động mấy ngày nay, người không thể ngủ chết như heo. Ta là sư phụ không thể không phục tài người.

Lâm Thanh Phong rùng mình một cái, một hồi lâu nói:

- Gần đây bị một đứa nhỏ quán quít cả ngày nên thấy mệt mỏi quá, cho nên mới ngủ say như vậy.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm hừ một tiếng, nói vọng trầm:

- Là thằng nhỏ mà mấy bữa trước người dẫn về à? Hắt không có vấn đề gì chứ?

Lâm Thanh Phong thấy sư phụ không giận, bạo gan nói:

- Sư phụ không tin đồ nhi ư? Đối với kế hoạch những người nào gây trở ngại, những người ấy đồ nhi cho một chưởng là văng đi ngay.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm hừ một tiếng nói:

- Người cái bịnh ham khoe khoang nên sửa đổi, giang hồ người lạ phần đông dấu kín không để lộ, bề ngoài đâu dễ cho thấy được!

Lâm Thanh Phong cung kính vâng lời, trong bụng thì không nghĩ vậy.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm chợt nói:

- Kiểm được người chưa?

Lâm Thanh Phong rót nước trà cho sư phụ, ngồi xuống bên cạnh nói nhỏ:

- Đồ nhi không dám phụ lòng mong đợi của sư phụ, người tìm được bất luận thân hình tướng mạo đều giống hệt, có điều tiếng nói có khác.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm vô cùng mừng rỡ gật đầu nói:

- Tiếng nói là chuyện nhỏ, bằng vào kỹ thuật dị dung của sư phụ, tiếng nói của Diêm vương cũng giả được, cho nên thiên hạ gọi là Âm Dương Phán.

Một tên mập trong hai người họ Cát mở miệng nói:

- Sư phụ, cứ vào bốn người bọn ta đủ xưng bá võ lâm ư?

Tên ốm trong hai người hơi do dự nói:

- Không phải ta và lão Cát không tin vào thần toán của sư phụ, có điều lực lượng ta dường như quá mong manh vậy.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm không để ý, cười kiêu ngạo nói:

- Đồ vô dụng, uống công bao lâu ta chỉ giáo! Hơn nữa, công địch là công tâm trước, rồi đánh bắt đầu lĩnh, đó là yếu quyết của binh pháp. Bào huynh của Thanh Phong năm nay đoạt khôi nguyên, hoàng đế nhất định sẽ trọng dụng. Bọn ta tìm người mạo nhận tân trạng nguyên, thượng tấu hoàng đế, sự lớn mạnh của Kim Long Xã sau này sẽ nguy hại đến an ninh của triều đình. Nhất định triều đình sẽ phái binh đánh Kim Long Xã cho dù không diệt nổi Vệ Tử Y thì uy lực Kim Long Xã cũng tiêu ma, tất làm cho trong nội bộ các cao thủ buộc phải chạy trốn đi khắp nơi. Thêm vào nếu giao cho đệ đệ và sư đồ của tân khoa trạng nguyên quản lý giặc cỏ giang hồ, Hoàng đế sẽ yên tâm, lúc đó trạng nguyên giả sẽ chống nạnh, thiên hạ rộng lớn, chỗ nào mà sư đồ bọn ta chẳng đi thông suốt, không ai ngăn cản?

Huynh đệ họ Cát nghĩ cái biện pháp này quá độc ác, Lâm Thanh Phong lại nói:

- Không biết hoàng đế có tin nhiệm tân khoa trạng nguyên không?

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm cười hi hí mấy tiếng, nói:

- Hoàng đế tuổi đã già, không sáng suốt, chỉ cần trạng nguyên giả biết bợ đỡ, chịu khó tới lui, nhất định sẽ được xem là người tâm phúc.

Lâm Thanh Phong đột nhiên hơi thở dài, nói nhỏ:

- Phụ mẫu nếu hay ta lén học võ, tâm trạng không biết ra sao?

Lão Cát mập giận nói:

- Xem ra cũng có hiếu đấy, nếu như hối hận thì có thể quay đầu trở lại làm đứa con hiếu thảo, chỉ sợ bị ghét bỏ mà thôi.

- Người...

Lâm Thanh Phong giận đứng dậy, thở hào hển nói:

- Tại sao người chế nhạo ta, tốt xấu gì cũng là bọn họ sanh ra, bọn họ nuôi cả.

Lão Cát mập không sợ đụng chạm nói:

- Có lẽ không cần xin bọn họ ưa thích!

- Đủ rồi!

Chung Bất Phàm cắt đứt không cho bọn chúng đấu khẩu nữa, nói với Lâm Thanh Phong rằng:

- Ngày diễu võ dương oai của người sắp đến rồi, phải trầm tĩnh mới được. Nghĩ lại, người mạo nhận huynh trưởng của người đối với song thân người dĩ nhiên không hiếu thảo. Khi ấy người thừa dịp xen vào làm cho phụ mẫu vui lòng, người ngoài sẽ nói đại công tử từ khi trở thành trạng nguyên rồi không cần đến phụ mẫu nữa, rốt cuộc chỉ có nhị công tử là hơi có lương tâm thôi, thế nào?

Ý nguyện của Lâm Thanh Phong lâu nay là hy vọng phụ mẫu đem mắt nhìn về mình, đem sự yêu thương đối với Lâm Cẩm Minh chia sẻ cho bản thân nên lúc này nghe sư phụ nói như vậy, bất chợt gương mặt phấn khởi lên.

Âm Dương Phán nhìn thấy cảnh ấy, cười đều giả nói:

- Hãy dẫn người mà người tìm để mạo danh đến cho ta xem nào!

Lâm Thanh Phong rất khó xử, trầm ngâm một hồi mới nói:

Người ấy cũng là một người học đầy bụng thi thư, chỉ vì thời vận không tốt, danh lạc tôn sơn (thi rớt dưới hạng người ta), tuy là nhận mạo danh tân khoa trạng nguyên, nhưng muốn ta trả cho hắn một vạn lạng bạch ngân để hắn nuôi mẫu thân rồi mới yên tâm xa nhà nhập bọn cao tăng.

- Đúng là nghèo mà không biết thân!

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm rửa mặt một tiếng, giận nói:

- Hắn ở đâu, ngày mai lão Cát, tiểu Cát bắt mẫu thân hắn làm con tin, xem hắn dám đặt điều kiện nữa không?

Lâm Thanh Phong vốn xuất thân con nhà có ăn học, tuy tánh tình hẹp hòi, nhưng với người Hắc đạo thường có nghịch ý, nói:

- Hà tất phải phiền lụy đến huynh đệ ra tay, làm kinh động và dễ bị chú ý. Thôi để đồ nhi trả tiền cho hấn, để hấn vui vẻ hợp tác với bọn ta.

- Phải rồi, phải rồi!

Chung Bất Phàm giận nói:

- Người dám kháng lại lệnh của ta à? Nói đi, thằng nghèo thối đó ở hẻm hóc nào?

Lâm Thanh Phong thật sự có chút không nhẫn tâm, nhưng không dám chống lại mệnh lệnh, chỉ còn cách nói:

- Trấn Đông tiệm gạo Hiệp Giai, cuối hẻm đếm ngược lại căn thứ hai, người họ Chu chính là người ấy.

Chung Bất Phàm nói:

- Giang hồ là nơi thiếu thịt mà mạnh ăn, lòng thông cảm có thừa, thậm chí còn phá hoại cả kế hoạch. Còn nữa, người nhật đứa bé đó nếu làm bận tâm người, đưa hấn đi học hoặc phế nó cho xong cũng được.

Lâm Thanh Phong miệng nhận lời, trong lòng vô cùng phức tạp. Tuy là xin học nghệ của Chung Bất Phàm nhưng không phải học làm hắc đạo, lại mong phụ mẫu sớm hồi tâm yêu mến mình, để thân hữu bạn bè cùng xem trọng. Hai cái mâu thuẫn lớn này thật khó dung hòa nhau.

Âm Dương Phán Chung Bất Phàm nói thêm vài câu, rồi dẫn huynh đệ họ Cát rời nơi đây.

Nằm trên giường, Lâm Thanh Phong đầu óc vô cùng bấn loạn, không lâu lại thiêm thiếp ngủ mất.

Sau khi sư đồ của Chung Bất Phàm rời khỏi, qua một khắc sau, lại có một bóng người lao qua sau tường, nhắm vào Trấn Đông mà đi, xem sau lưng vô cùng thon nhỏ, có thể là đứa bé chưa thành người lớn hoàn chỉnh.

--- o O o ---